

B. N. II, 197.
H. 52, 8.

X 1878883

CUM DEO,
PERMISSU MAGNIFICI JURIS-
CONSULTORUM ORDINIS:

De
JURE SUBFEUDI,

PRÆSIDE,

*Viro Nobilissimo, Excellentissimo, Con-
sultissimoq;*

DN. WILHELMO LEISERO,

D. & P. P. Curiã Electoralis Scabinatus ac Facultat.

Jurid. Asesore Gravissimo, Præceptore & Patrono summo
honore æternum prosequendo,

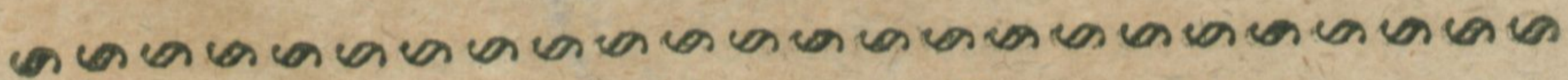
*PRO IMPETRANDA F. U. LICENTIA
disputabit*

ERNESTUS VVILHELMUS VOGELIUS,

Misnensis.

ad diem Septemb.

Horis Matutinis & pomeridianis
in Auditorio Majori.

WITTEBERGÆ,

Typis JOHANNIS RÖHNERI, Academ. Typogr.

A. O. R. clō Ioc LXII.

C15: XXV

BIBLIOTHECA
PONICKAVIANA

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK
HALLE
(SAALE)

C
D

fc
ho
ris
de
ru
au
di
ce
D
ft
te
z.
D
ft
C
ab
gi
tr
z.

624.

COLLEGII JURIDICI IN ACADEMIA WITTE-
BERGENSIUM
DECANUS

CHRISTIANUS KLENGEL,
Dresdensis J. U. D. & Pandectarum Prof. Publ.
Curiae Electoralis & Consistorii Eccle-
siastici Assessor.

L. S.

Vemadmodum cæteræ partes

Juris civilis, sic Jus Feudale, quoq; non caruit
obtrectatoribus. Nam & methodi rationem
in eo desiderant nonnulli, tum quasi barba-
rum idipsum, rudiq; ac inconcinno stylo con-
scriptum, tædiosè fastidiunt. At fortè condonandum
hoc erat conditioni ac fato illius seculi, in quo omnis cultio-
ris literaturæ decus Musæq; delicatioribus obticuerunt, & quasi
de statione suâ Majestateq; avitâ dejectæ, præ strepitu armo-
rum, quod olim Caji Marii de legibus Romanis judicium fuit,
audiri haud poterant. Tolerabilius inquam, quorundam ju-
dicio, foret hoc malum, nisi & alii Consuetudinibus istis ac-
cessissent nævi, atq; improba placita, quæ si ad Regulam juris
Divini pariter & naturalis examines, non omninò cum hone-
sto ac æquo convenire videntur. Nam ut cætera nunc præ-
teream, quæ de matrimonio ad Morganaticam contracto §. filii.
2. Feud. 27. & 29. Tum de singulari certamine 2. F. 27. §. similes
De eo deniq; qui fratrem Domini sui interfecit, quod is hone-
stè in Curia Senioris stare, nec feudo privari queat 2. F. 37. in
Consuetudinibus istis taxari solent: Illud certè imprimis
abominandum, atq; ab omni honestate pietateq; quàm lon-
gissimè remotum esse arbitrantur: quod contra omnes, & pa-
trem quoq; suum, Vasallus Dominum adjuvare, per rextum
2. Feud. 28. in fin. teneatur. Hæc certè talia tantaq; esse, quæ

(o) 2

infeli-

infelicitatem temporum istorum, & quantum à pristinâ Romanorum eâq; masculâ & intemeratâ jurisprudentiâ recessum sit, abundè redarguant. Non desunt quidem, quæ ad hæc omnia excusandis moribus istis reponi possent. Sed institutum nostrum premendum est. Itaq; missis cæteris hoc postremum saltem in disquisitionem nunc veniat: num rectè satis atq; ex vero, Locus iste Feudalis *in lib. 2. Feud. tit. 28. fin.* à Dd. impietatis ac turpitudinis incusetur? Quod maximis viris Baldo, Felino, Zasio, Fornerio, Sonsbecio aliisque, ita visum est, adeoq; eidem, tanquam humanitatis conciliatrici naturæ, repugnanti, contradixerunt. Et Doctissimus Cujacius in *4. Feud. 31.* ideò verba: ET PATREM: in textu delenda censuit, tum quod in veteri libro ea non reperiantur, tum quod vetus interpretes ea non agnoverit. Et certè Accursius *in glos. ad tit. 7.* verbo: *contra omnem hominem &c.* mentionem PATRIS omisit. Neq; etiam negari potest, quod si hunc textum genericè, & sine temperamento distinctionis accipias, non solum Juri gentium, verum etiam divinæ legi repugnare videri. Omnibus quippè hominibus inter se commune est, ut parentibus pareant. *l. 1. fin. l. 2. D. de Just. & Jur.* Et id quidem summa ratione. Nam ut cætera omnia, sic initium nascendi & hanc vitam, hunc spiritum, quem trahimus quotidiè, post DEUM, parentibus cum primis acceptum ferimus. Inde q; juxta quartum præceptum Decalogi Ecclesiastes *cap VII.* rectè monuit: *Honora patrem tuum & gemitus matris tuæ ne obliviscaris. Memento quia nisi per illos natus non fuisses.* Et idem *cap. III.* præcipit: *qui timet DEUM, honorat parentes, & quasi Dominis serviet his, qui eum genuerunt, in opere, sermone, & omni patientia.* Si itaq; Jus gentium parentibus obediendum esse dicitur, si eos honorandos vox divina edicit, si deniq; illis serviendū tanquam dominis, in opere, Sermone, omniq; patientiâ, sacra præcipiunt Literæ: Quo pacto Juri Feudali sua constabit dispositio, filios adversus parentes & contra ea parentes in liberos excitans, & in arma mutua discordiasq; protrudens, modò Domino, cujus vasalli sunt, operam in eo suam impenderint? Si dixeris:

juris

jurisjurandi vinculo adstrictum Vafallum, ad hoc obligari, ut
 glosa & Alvarottus confirmant, nihil egeris cum juramentum
 vinculum iniquitatis esse non possit *cap. cum contingat. X. de jure-
 jurando can. inter cetera XII. quest. 4.* Sed tribus comitibus:
 Veritate, Judicio & Justitia, sociatum esse oporteat. *cap. etsi
 Christus X. de Jurejur.* Imò in malis permisissis rescindenda sit
 fides, quoniam impia habeatur permissio, quæ scelere adimple-
 tur. *Can. in malis XXII. quest. 4.* Quod si quis auctoritatem
 & placitum juris feudalis jactare velit, fragili eundem funda-
 mento inniti dixerim. Aut enim, textus Consuetudinem feu-
 dalem, aut dogma Feudistarum complectitur. Si prius; cer-
 tum est, consuetudinem istam utpotè rationi repugnantem nul-
 lius momenti esse. Nam licet consuetudinis ususve longavi
 non sit vilis auctoritas, non usq; adeò tamen sui valitura mo-
 mento est, ut aut rationem vincat aut legem, & naturalem po-
 tissimum, quæ nulla lege civili, aut moribus in contrarium
 introductis mutari potest. *l. 2. C. quæ sit longa consuet. cap. 2. X.
 eodem in 6. §. pen. Inst. de J. N. G. & Civ.* Sicut posterius scilicet in
 textu dogma Feudistarum contineri: tantâ auctoritate Obertum
 de Orto & Gerardum Capegistum polluisse, ut Jus gentium aut
 Legem DEI immutare potuerint, nemo facile ex me impetra-
 bit. Cæterum utrumq; sit, non ideò tamen in textu quicquam
 mutandum est, aut eliminanda vox, PATRIS, quam constans
 & vulgata exemplarium lectio retinet, & ut retineatur, con-
 textus quoq; ratio videtur exigere. Cum enim feudista Re-
 gulam generalem *in fin. d. 2. F. 28.* posuisset: quod contra om-
 nes vafallus domino auxilium ferre teneatur, ampliaciones
 quasdam de speciebus maximè dubiis, mox subjecit. scilicet ut
 ostenderet: ne his quidem quibus lege naturæ singulari pieta-
 tis nexu obstricti sumus, in defendendo contra eosdem Domi-
 no, cui fidelitatis sacramentum præstitimus, parcendum esse.
 Quare sic statuo & ita animum induco meum, quod in inter-
 pretatione legum omnium idem & hic quoq; moderamen ad-
 hibendum, & ad principia Juris divini honestatemq; naturalem
 hunc locum esse reducendum. Ita scilicet ne aut pietati in

(0)3

pa-

parentes aut sanguinis juri, neq; religioni Sacramenti à Vasallo præstiti, quicquam decedat. Non equidem id fiet, si cum Dd. quibusdam dicamus: fidelitatem sub religione jurisjurandi Domino Feudi promissam esse, adeoq; salutem animæ jurantis Vasalli, saluti temporali parentum anteponendam fore. Quæ sententia per superius tradita, quod juramentum non accedere debeat rebus illicitis, facile refutatur. Neq; etiam Hermannii Vultejii opinioni standum arbitror, quando asferit: Vasallum quidem adjuvare teneri Dominum, etiam contra patrem: sed hypotheticè saltem, eaq; lege, si feudum retinere velit. Sin verò conscientia suæ malit consulere, refutando feudum, ab obligatione juramenti fidelitatis liberari posse. Sed is color potius quæsitus est textui, atq; consilium, quo iniquitas illius non tam excusari, quam evitari possit aut corrigi. Itaq; perplacet Egvinarii Baronis sententia, qui hunc textum Civiliter & præsuppositis terminis habilibus, ut loquuntur, de tali casu accipiendum autumat, quando parens Vasalli, aut religionis Christianæ veræq; fidei, aut patriæ hostis & oppugnator existat. Quem si pater Filium vel filius patrem occiderit, sine scelere etiã præmio afficiendam esse majores censuerunt. *l. 35. ff. de religios. & sumpt. fun.* Huc pertinet sententia divi Hieronymi quando ad Heliodorum in hæc verba scripsit: *audi Edictum Regis tui; Qui non est mecum, contra me est, & qui mecum non colligit, spargit. Recordare tyrocini tui diem, quo Christo in Baptismate consepultus, in Sacramenti verba jurasti: pro nomine ejus non te patri parciturum, non matri.* Non potest hæc concoquere Joannes Bodinus, itaq; *libr. 1. de Republ. 4. capite* non modo id licere nemini, sed ne scribi quidem sine impietate posse judicat. Dum ita parricidis non solum venia, verum etiam licentia idem audendi tribuatur, liberiq; ultrò ad necem paternam specie publicæ utilitatis invitentur. Neq; enim tantum scelus à patre admitti posse ait, quod parricidio vindicandum sit. Et graviter ibidem Venetos increpat quod exulem Venetum, patris, eodem exilio damnati, caput amputantem, atq; Venetias afferentem, non modo impunitum dimiserint, sed & secundum patrias leges præ-
mi

626

mii loco, ipsi reditum in urbem, tum bona & liberos, Juraq; civita-
tis adempta, concesserint. *At forsan præstaret, ait, Urbem Veneto-*
rum aquarum voragine prius absorberi, quam tanti sceleris immanitati
præmia dedisse. Verum enimverò si pensi habuisset Bodinus, quod
incidant interdum tempora cum inter se concurrant & pugnent
præcepta juris naturæ, & quod sint quidam quasi gradus principio-
rum & conclusionum moralium, in quibus si quando usuveniat, ut
sibi invicem obstant, inferiorem legem superiori cedere, necesse sit,
forsan ab illa in Venetos pariter & Ictos Romanos acerbitate styli
sibi temperasset. Nam esto, quod parentibus omni obsequio, pieta-
teq; naturæ jussu devincti simus, non ideò tamen patria posthaben-
da est, quippe quæ una omnes hominum charitates juxta Ciceronem
lib. i. offic. complectitur. Quæq; eodem auctore *lib. i. de Republ.*
omnibus bonis, charitate parentum antiquior esse debet & quam si
quis curaverit, major ei, quam parenti, gratia debeatur. Si igitur
lædat patriam pater, si malè & hostiliter in rempubl. animatus sit,
si religionem, pietatem, tranquillitatem communem offendat, eoq;
ipso divina omnia humanaq; miscendo, vasalli dominum, bello
injusto ac latrociniis prosequatur, adeoq; primus violet sanctita-
tem Juris naturæ, quod apud omnes esse inviolabile debet; non
malè indignus esse censetur, ut, contra jus naturæ agens, beneficiū
Juris naturalis expectet. Sed instituti ratio nunc non patitur illud
accurtatius & prolixioribus exequi. Fungetur his partibus pro no-
bis Clarissimus ac Præstantissimus Juvenis ERNESTUS WILHEL-
MUS VOGELIUS Misnicus Jurium CANDIDATUS, cujus causa hanc
scriptionem suscepimus. De cujus studiis pauca quædam in ipsius
commendationem, ex veterum instituto, nunc annectenda sunt.
Natus est Misniæ oppido, sedis Cathedralis & Gymnasii Electoralis
nomine, celeberrimo. Patrem habuit Nobilem & perquam Strenu-
um Virum CHRISTOPHORUM VOGELIUM, Serenissimæ ac Potentissimæ
Principis ac Domini, Domini JOHANNIS GEORGII I. felicissimæ re-
cordationis, equestris Turmæ Præfectum, matrem verò Clarissimam
ac Præstantissimam foeminā ANNAM MARGARETHAM GREWLICHIAM.
Quibus parentibus piè liberaliterq; educatus, præeunte Clarissimo
ac Præstantissimo Viro M. DANIELE PETERMANNO scholæ oppidanæ
Misnensium Rectore, tantos in re literaria progressus fecit, ut di-
gnus

gnus visus fuerit, quod in hanc Academiam ablegaretur, quo cum pridie Calendas Majas anno Seculi cujus LV. se contulisset, statim ad juris studium animum applicans, ne illotis quod dicitur manibus Santissimæ hujus disciplinae adiret limina, integrum pene triennium, humanioribus literis, moderante tunc temporis ipsius studia Clarissimo ac Consultissimo Viro Dn. CHRISTIANO NYMMANNO, J.U.L. adhuc impendit: quo elapso jurisprudentiæ sese totum mancipavit, nec quicquam eorum intermittens ad eam quæ pertinere videbantur, & ut, quæ præclara jam antè ceperat studia, non continuaret modò feliciter, sed ad optatum quoque finem perduceret. Igitur Nobilissimorum & Excellentissimorum Virorum Dominorum CASPARIS ZIGLERI, & WILHELMI LEISERI, J.U. Doctorum & Professorum, Curia Electoralis & Facult. Juridicæ Professorum, longè meritisimorum, Collegarum nostrorum pl. honorandorum, frequentavit pulpita, sed mihi quoque auditorem se præbuit assiduam. Imprimis verò Amplissimi & Consultissimi Viri, Dn. JOACHIMI NERGERI J.U.D. & Prof. Publ. Clarissimi, Collegæ & compatri nostri maxime colendi, scholis, quæ publicis quæ privatis interfuit, eoque Præsides bis publicè disputationes, alteram quidem in Collegio Sutholtiano & quidem Dissertationem ordine tertiam, De TUTELA ET CURA: alteram DE JURE ACTIONIS EMPHYTEUTICARIE, cujus ipse auctor est, habuit, atque eruditè defendit. Præmium itaque studiorum suorum, cum superioribus septimanis à Facultate nostrâ non vanâ eruditionis fiducia fretus modestè petiisset, facile precibus ejus locum reliquimus. Quare ad primum, quod dici solet tentamen admisso, unanimi cunctorum suffragio dignus habitus est, cui aditus ad cætera quoque Candidatis exhibenda specimina aperiretur. Cras igitur DEO benigniter annuente, horâ IX. in auditorio Juratorum Orationem inauguralem recitabit, in qua defendet istud in Jure Feudali decantatum placitum: *Posse & Debere Vasallum Domino suo etiam contra patrem suppetias ferre.* Quam postea horâ II. pomeridianâ lectio cursoria ad *l. ult. C. de pactis*, subsequetur. Cui honesto ipsius instituto ut Illustri & honorificâ Tui præsentia quam prolixissime favere velis, Te Lector benevole Civesque Academiae universos ac singulos, prout cujusque dignitas capit, officiosè ac peramanter invito.

P. P. Wittebergæ Dom. V. post Trinitat. Anno
Salutis M. DC LXII.

Quod

Quod DEus vertat bene

Uim ex Jure Gentium secun-

dævo plenius dominia rerum distincta erant
l. 5. D. de J. & J. interveniente potissimum
 Superioris Autoritate, cum absq; ordine, &
 quæ hunc conservat, Potestate Civili, genus
 humanum nullo unquam tempore post la-
 psam degerit in terris, *uti graphicè scribit Excell. Dn. Preses, Pa-*
tronus meus insigniter colendus Disfert. de Proprietate Rerum §. 12.
 Gentes humanæ circa illas res, usu exigente & humanis neces-
 sitatibus, Jura quædam sibi constituerunt *§. 2. Inst. de J. N. G.*
& C. non quod consensus declarandi gratia in unum locum
 confluerint, sed quod mentis quædam agitatione, comparatis
 inter se aliis atq; aliis id Juris sibi excogitarint, quod eleganter
 Grotio invidendæ eruditionis Viro Jus Gentium voluntarium
 dicitur *Lib. 1. C. 2. n. 4. de J. B. P.* Cum verò Illi, qui Rebus Publicis
 præerant, prudenter animadverterent, generaliora illa Juris-
 Gentium præcepta ob casuum varietatem & Civium mores,
 restringenda & declaranda esse, Proprium suis Civitatibus
 fixere *§. 1. Inst. d. t.* quod, juxta Ulpian *l. 6. D. de J. & J.* neq;
 in totum à naturali recedit (aliàs enim fingeret quid, quod in
 naturali causam non haberet) nec per omnia ei servit (si enim
 per omnia serviret, non civilis sed naturalis Lex foret) itaq;
 cum aliquid addimus vel detrahimus Juri Communi, Jus pro-
 prium, id est, civile efficimus: Quæ additio vel detractio gene-
 raliæ præceptorum ad usum moresq; Civium & formam Rei-
 publicæ specialis cum delectu accommodatio est, *vid. Suthold.*
Disf. 1. ad Inst. §. 62. & CL. Struve in Syntagm. JPrudent. Exerc. 1.
§. 58. p. 29. Ad ista verò quæ gentes specialiter sibi invenerunt,
 Jura Feudorum quoq; spectant, quorum natales solis Germa-

*Rebus Jure
Gentium
divisis ap-
plicata
sunt Jura.*

*Quæ ut
generalia
à particu-
laribus re-
stricta fue-
re.*

*Ex. g. à Ju-
re Feudali
quod Ger-
manorum
nis repertum
est.*

A

pod

Attestan-
tibus exte-
ris Juris-
Consultis.

Quod Jus
Feudale
generale
est.

nis adscribendi sunt, cum de iisdem primùm Germani Autores scripserint; nominaq; ac formulæ maximam partem teutonice sint, & genio Germanorum bellicoso convenient optimè: id quod & exteri Scriptores lubentes concedunt: Ex quibus duos citasse fortè injucundum non erit: Sunt verò Carolus Molinæus Parisiensis & Gabriel de Bellis Pedemontanus Jcti; quorum Ille in *Consuetudines Parisienses Tit. 1. n. 12. p. 4.* ita scribit: *Superest, ut quod sentio, dicam, quod nec ex Historiis Romanis, vel Græcis, vel Juribus eorum & multo minus ex eorum commentatoribus didici: Sed ex vetustis tum monumentis, tum instrumentis inveni, Feudorum hujusmodi & investiturarum Autores fuisse Francorum Reges, etiam ante nativitatem Christi in Franconiâ Orientali regnantes: & n. 13. Illi Franci terras Marte suo occupatas, in feudum concedebant ad onus recognitionis, Juramentis fidelitatis & certorum onerum militarium pro modo reddituum Feudi, & ad onus renovationis Investituræ certorumq; commodorum, mutatione Vasalli contingente cum exceptione mutationis in lineâ directâ, & quandoq; sine eâ exceptione: & circa finem hujus numeri. Hæc est origo Feudorum hujusmodi, quæ sunt proprium quoddam & peculiare πολιτεία veterum Francorum non parùm utile & idoneum ad subditos & incolas in officio continendos: A quibus Francis primùm invecum est in Galliam. Hic verò in *Prolegomenis Tract. sui de Feud. n. 4. p. 3.* Feuda, ait, Germanorum inventum & apud eos primùm in usu fuere, deinde invecum primò in Gallias è Franconiâ orientali anno Salutis 420, quo Primus Francorum Rex Pharamundus Gallias suo Marte occupavit, & Feuda suis Proceribus concessit sub Fidelitatis Lege: Postea anno Salutis 572. à populis prope Franconiam inhabitantibus in eam Italiae partem, quæ hodie Lombardia denominatur, sic dicta, quod Germani eam occupantes, longas barbas deferrent, quo majorem incuterent horrorem. In confesso autem apud omnes ferè est, totum Jus Feudale, quod Corpori Juris Justiniani subjunctum est, in nostrâ Germaniâ receptum, & esse generale: pro quo dogmate conglomerata vide argumenta apud *Sonsbecium de Feudis P. 1. à. n. 22. p. 7. Adde Grotium de I. B. P. L. 2.**

c. 7. n. 21. p. 184. quem an rectè *Dn. Limnæ. Annotam. ad Articul. 24. 35. Capitul. Caroli V.* intellexerit, in discursu fortè ostendendum erit. *Dn. Struv. exerc. feud. 1. §. 3. Schnob. Exerc. Feud. 1. §. 8.* Ex his verò Feudorum placitis, quorum doctrina perutilis & scitu necessaria est, de Jure Subfeudi, loco Disput. Inauguralis tractare constitui mecum. Ut verò ordine, qui res est divina, & sine quo natura rei constare nequit, de illo agam, exponam ejus doctrinam usitato more in Consentaneis & Dissentaneis: Consentanea declarabuntur in genere & in specie. In genere explicabitur Subfeudi definitio Nominis & Rei; In specie verò pertextentur causæ externæ & Internæ, & harum constitutarum effectus, & demum subnectetur aliquid de Dissentaneis sive Contrariis. Tu verò Christe Jesu, Sapientia Patris Æterni, da mihi Spiritum Sapientiæ, qui me ducat in omnem veritatem. Sit verò

Ex quo de Subfeudo præsens Disputatio est.

Paragraph. I

ANtequam verò rei me accingam ipsi, operæ pretium erit de hoc dispicere, Num revera detur ac existat Subinfeudatio: inanis profectò insumitur labor de re, quæ in rerum natura non est; & cum Jura theoretica ea addiscenda sint, quæ suo tempore quotidiano Judiciorum usu in ipsis rerum documentis apparere queant, juxta *§. 6. Inst. de satisdat.* ludibrium debent illi, qui magno nisu Jura desuetudine inumbrata sibi cognita reddunt: In quorum censum & hoc nostrum Subfeudum refert Franciscus Hottomannus, Vir aliàs subacti Judicii & multæ lectionis, sed, qui & hîc & in aliis quibusdam, ac fortè ut Cujacio, quem rodit semper, dicam scriberet, à tramite Justitiæ aberravit. Ita verò persuasum sibi habet, Subinfeudationem, post Friderici Imperatoris Constitutionem, quæ *2. Feud. 55* extat, sine consensu domini factam, sublatam esse: cujus verba ipsissima citabo: sunt verò hæc *Disput. de Feud. c. 37. p. 104.* *Unus tamen à Feudistis Casus passim excipitur, quo alienandi feudi Jus Vasallo, etiam sine permisso, conceditur: Si modo illud alteri in feudum cedat, & si verè ac sine fraude id faciat l. 2. t. 8. §. 1.*

Revera Subfeudum existit.

Objeçtio Hottomanni.

tores
euto-
timè;
vibus
rolus
Cti;
scri-
oma-
com-
stru-
es fu-
anco-
io oc-
mentè
Feu-
orum,
lineâ
num.
ddam
tile &
ibus
prole-
m in-
mò in
Fran-
Feuda
o Sa-
eam
dicta,
quo
ud o-
tina-
gene-
apud
P.L.2o
6.7o

nimirum ut alterum suum in locum substituat, qui munus militiæ ipsi impositum sustineat l. 2. t. 26. §. 23. & tit. 34. §. 3. & mox: Major aliquantò questio exoritur, an nova Friderici Constitutione tota hæc Vasalli substituendi potestas sublata sit lib. 2. t. 55. §. 2. ubi ver-
tat, ne deinceps locus sit callidis machinationibus eorum, qui pretio accepto quasi sub colore Investituræ, quam sibi licere dicunt, feudum vendunt, & in alios transferunt. Quid enim ad Legislatoris mentem & propositum inter est, utrum Vasallus gratis alterum investiat, an accepto vel munusculo vel pretio? & pag. 105. hæc habet: Etsi autem Friderici Constitutione Feudum alteri in feudum dari sine Domini permisso non potest. & ad 2. F. 55. §. Callidis insuper & c. verb. colore Investituræ p. 323. hæc commentatus est: Notandus locus, ex quo contra omnium sententiam & interpretationem contendo, hæc Friderici Constitutione abrogari Jus, quo Vasallis licebat feudum sibi datum alteri in feudum concedere l. 2. t. 9. §. 1. & tit. 26. §. 22. Quod enim locus hic sic accipitur, quasi non liberalis alienatio, sed pretium tantummodo, quod colore liberalitatis accipiebatur, prohibitum sit: non video quomodo ad finem Legis & Legislatoris mentem pertineat. Nam si Legislator alienationem permittit, quid inter est ad summam Reipublicæ hoc est ad Imperatoris comitatum, & Legislatoris mentem, utrum gratis, an pretio alienatio fiat? aut quid ad continendos in officio militari Vasallos interest, utrum ab Infeudato aliquid lucelli accipiant, an non accipiant? Itaque, quod Feudista scribit lib. 2. tit. 8. licere hodie suum feudum alteri in feudum dare, dummodo sincere & sine fraude fiat, scriptum arbitror ante Friderici Constitutionem. Hæc Ille: Cujus Disputationis summa eò collimat, insigniter interesse Domini, ut sciat quis ei sit comes, & in quem sui fortunarumq; suarum conjiciat custodiam, nec à prohibitâ alienatione ut genere exclusam esse posse Subfeudationem ut speciem, sive gratis, sive numo Vasallus investiat: Sed scire oportet, licere, solo Jure feudali approbante, uti feudum refutare, ita quoq; in alterum transferre: id quod clarissima loca ostendunt, ut 2. F. 9. princ. & tit. 26. §. beneficium & tit. 34. §. similiter, & textus, qui primo loco consignari debebat 2. F. 3. ubi dicitur: Per feudum cuilibet (beneficium à Vasal-

Refutatur

Vasal-

Vasallo) dari potest, nisi fiat in fraudem nostræ consuetudinis, vel Legis novæ bonæ memoriæ Lotharii vel Friderici Imperatoris: Ut ita expers fraudis Subinfeudatio, & Consuetudine & duorum Imperatorum Constitutionibus communita sit; quæ illæ ipsæ Constitutiones sunt, ex quibus contra Subinfeudationem solus Hottomannus contra omnium Interpretum sensa animi infurgit; uti fatetur *d. 2. F. 3. p. 191. Lotharii Tertii, scribens, quæ extat infra tit. 52. Friderici autem Constitutio extat tit. 55.* hinc eidem tale argumentum obverti poterat: Quorum Impp. Constitutionibus Subinfeudatio, quæ sine Domini consensu fieri potest & à veteratoriâ versutiâ aliena est, permittitur, eâ iisdem Constitutionibus prohibita esse nequit, sed Lotharii & Friderici Impp. constitutionibus &c. Ergo. Quamvis igitur omnis Feudi alienatio sine consensu Domini sit interdicta, ex Jure tamen antiquo reservatum est, ut quis de Feudo suo etiam toto, alium pretio licet accepto, de quo *infra §. 9. investire possit. V. Hartm. Pistor. lib. 2. qv. 44. n. 5. Dn. D. Jerem. Reusn. Disp. feud. 8. à. 8. 28. p. 18. Ludwell. Synops. Juris Feud. cap. 15. p. 396. Klammer. in suo Promptuario Juris T. 7. §. 5. ibiq. Scheplitz lit. B. p. 190.* Dico etiam de toto, utut *2. F. 73.* scriptum sit, subinfeudare nemini licitum esse, nisi majorem partem apud se retineat, cum non improbabilis Cujacii ibidem conjectura sit, quod, sicut locatio pro re vilissima, ita etiam hæc Subinfeudatio fraudulenta sit intelligenda; aut citatus *tit. ut extraordinarius (ab eo enim tit. 73 initium capitur Extraordinariorum capitulorum, quorum Authentica autoritas non est: vid. Rosentb. de Feud. c. 7. Conclus. 33. n. 17. CL. Struv. Exerc. F. 1. 8. 7. frustra contradicente Cujacio ad d. tit. p. 254.)* textus authenticos feudales corrigere nequit. Sed quæ ratio hujus licitæ Subfeudationis est? res, fateor, maximè controversa est, quot enim Interpretum capita, tot ferè hîc sunt sententiæ: Julius Clarus Lib. IV. Sentent. §. Feudum *Qvæst. 32. n. 1. Non potui, ait, hætenus reperire apud Dd. aliquam bonam rationem, cur, stante generali prohibitione alienationis feudi, sit permissa Subinfeudatio; cum tamen nulla videatur subesse causa spe-*

Totum etiam Feudum Subfeudari potest.

Subinfeudationis rationes quædam rejiciuntur.

A 3

ciali

ilitia
major
tota
i ve-
retio
feu-
toris
min-
cha-
dum
s in-
est:
reta-
Va-
. t. 9.
i non
rali-
d si-
egis-
Rei-
men-
onti-
to a-
dista
n da-
Fri-
um-
ei sit
odi-
osse
s in-
ante,
vod
cium
de-
um à
afab

cialitatis satis concludens. Alii sentiunt, in feudalibus ad usum potius esse respiciendum, quam exactam rationem indagandam; *Scheplitz ad Promptuar. Klammer. T. 7. §. 5. n. 9.* Quid enim inter est, suffragio voluntatem suam populus declaret, an rebus ipsis & factis *l. 32. §. 1. D. de Leg.* Alii verò, ut credit Vultej. curiosius rationem non esse inquirendam, cum non omnium quæ à majoribus constituta sunt, ratio reddi possit *l. 20. D. de LL.* Scilicet, quod Vultejo concedo, subtilis & semper proxima: multa enim jure contra rationem disputandi, pro utilitate communi recepta esse, innumerabilibus rebus probari potest *l. 51. §. fin. D. ad. L. Aquil.* id verò probro foret omni Legi & Juri, si ejusdem aliqualis minimum ignoraretur ratio: Sed enim puto, ex ipsa Subinfeudationis naturâ vera desumi potest ratio, cum per illam Jus Domini nullatenus deterius reddatur, utpote primus Vasallus esse non desinit, & mediante eo, alius Subvasallus iisdem pactis & conditionibus obstringitur; omne namq; Subfeudum regulariter (fieri enim potest ut Vasallus Imperii ab alio Subinvestiatur, salvo tamen Superioritatis & Vasallagii Jure: uti notum est de Subinfeudato Wirtembergico Ducatu ab Austriacis: uti in Cadaviensi conventionione expressum est: **doch dem heil. Reiche seine Obrigkeit vñ Gerechtigkeit / auch dem von Württemberg sein Stand und Rīm im Reiche / wie er solches zuvor hat gehabt / am gemeldtē Herzogthumb im allwege vorbehalten;** *V. Animadvers. Joh. Schluter. contra disser. de ratione status Hippolithi à Lupide p. 3. c. 2. sect. 1. p. 1037.*) præsupponit Feudum, & omne Feudum Dominum arguit, quæ natura in cæteris alienationum speciebus non obtinet: malum profectò ampliari Imperium hominum adjectione potius, quam pecuniarum copiâ *l. 7. §. 3. D. de bon. damnat. Scheplitz d. l. à n. 7. Hartm. Pist. l. 2. qv. 44. n. 2. Dn. Rersn. Disp. F. 8. à tb. 32. Dn. D. Svevus. Exec. Feud. 9. 0. 6. & Schroterus Disp. 8. Feud. Asfert. 1. ibiq; Additionator.*

Vera ponitur.

Subfeudi definitio Nominis.

§. 2. Asfertâ Subfeudo nostro suâ existentiâ, in syllabo Consentaneorum paucis de Nominis definitione ac origine agere

agere volo; imitatus in eo & Imperatorem *pr. Inst. Quibus mod.
 re contrah. oblig. & Jctos in l. 1. pr. D. de J. & J. & l. 1. D. de Reb.
 Cred.* qui semper verborum studiosissimi fuere, benè scientes,
 quod voces rerum sint Symbola, quibus ignoratis, res ipsas,
 quæ subsunt, ignorari necesse est. Subfeudum autem dicitur
 à Præpositione Sub, quod hîc sumi potest vel pro post (*v. Cal-
 vin. in Lexico verb. sub*) cum post Feudum illud constituatur,
 vel notat tenuitatem (*v. Faber. in Thesau. verb. sub*) cum Sub-
 feuda ipsis Feudis tenuiora sint. De nativitate verò verbi Feudi
 quot gliscunt lites? Hi enim à fœdere inter Dominum & Va-
 fallum intercedente: Isti ex singulis literis hoc quasi significan-
 tibus: Fidelis ero Vasallus Domino vero meo: Illi à Germa-
 nico *befehden* / vel Græco *βονφεία*, quod ad clamorem Domini
 accurrens Vasallus periculum à Domino arcere, & contra ejus
 capitales inimicos pugnare debeat, alii aliunde, ut *Grotius in
 Floribus Sparsis ad Libros de Feud. p. 340.* à Fœd id est stipendii
 possessione, derivant, cum quibus litigare nolo. Aptior verò
 nulla eâ, quâ ipse Feudista *2. F. 3. §. 2. in fin.* utitur, esse videtur
 derivatio, ut à fidelitate vel fide dicatur, quæ essentiam Feudi
 tangit: hinc ipsi Vasalli fidelium nomine insigniuntur *1. F. 14.
 §. 3. tit. 4. §. 6. & tit. 6.* & ita ex latinitate tracta vox est: nec
 curandus est *Rittersbus. qui in Part. Feud. lib. 1. cap. 1. §. 12.* ait,
Feudi vox nusquam apud antiquiores scriptores legitur, (de quo
 quidem judicent Antiquarii) *quam in Constitutione Caroli III.
 cognomento Crassi, qui circa annum Domini 881. imperavit: &
 Feudum, ut institutum Germanum, verisimile est appellari voce ori-
 ginis germanica:* Cui benè respondet *CL. Stuv. Exerc. Feud. 2.
 §. 1. in exegesi ibi, verum licet facile concedamus, Feudum Germa-
 nico vocabulo &c.* Germanicum *Lehn* sumptum puto à *leihen
 oder lehnens* quod concessionem rei ad usum aliquem, sive sit
 commodatum, sive precarium, sive mutuuum indicamus: con-
 ceditur enim Feudum ad quendam usum, utut ceteris usibus
 multo sit plenior: *V. Besold. in Thesauo Pract. verbo lehn. Rit-
 tersbus. d. l. §. 14.* De Homonymia verò & Synonymia Feudi
 hîc tractare velle, forte alienum foret: Remitto me ad loca
2. Feud. 8.

2. Feud. 8. §. contra & 22. §. si verò ubi Feudum pro re in Feudum concessa 2. F. 3. §. 1. & 2. F. 20. ubi pro contractu & 1. F. 25. 2. F. 1. §. fin. ubi pro Jure, quod Vasallo constitutum est, accipitur, & ad CL. Struv. Exerc. Feud. 2. th. 2. Rittershus. d. l. c. 3. tit. 3. & 4. & Rosenth. de Feud. c. 1, conclus. 6. n. 11. & iterum provoco ad textus 1. F. 1. 3. 4. 5. 6. 7. ubi Feudum dicitur beneficium, 2. F. 23. res beneficiata & 1. F. 6. titulus, hinc titolare beneficium.

Definitio
Rei.

§. 3. Jurisperitus, uti regulas Grammaticorum in verbis, ita Logicorum in definiendo observare eque debet: cum verò grave sit, ob varietatem rerum Juridicarum & diversum genium has definire exactè & ἀνεπαρκῶς, uti fidem dabunt illi, qui ejusmodi negotia tractaverunt, contentos nos quandoq; oportet esse qualibus qualibus descriptionibus. Veram Subfeudi definitionem nullam nobis reliquere παρῶνδίας Feudorum Compilatores, & si eam (uti de Feudi definitione CL. Spevi Exerc. Feud. 2. Asfert 1. sunt verba) traditam haberemus in toto Jure Feudali, non esset sanè, ut in tam varias partes, solliciti de Justa definitione, Feudorum Interpretes abriperentur. Arridet verò mihi valdè vel Finis (id est definitio l. 223. D. de V. S. ibiq; Jacob. Godofr. p. 109.) vel descriptio hæc nostri Subfeudi. Quod sit Jus in re immobili aut æquipollenti sub lege mutuae fidei, usus fruitionisq; causa per Vasallum legitimè vel in totum vel pro parte constitutum: Quorum verborum succinctam ἐπιχρησιν subjiciam. Generis loco positum est Jus, quod proximum reor gen9 esse: licet enim & ipsum feudum Jus dicatur, & Subfeudum ut subalterna species, uti quidam volunt, per Feudum ut proximum Subalternum genus describendum videbatur, hæreo tamen animo, an Subfeudum pro inferiori specie Feudi rectè dividitari possit, siquidem dans Vasallus per se & suo Juri relictus subinvestiundo primum parturit quasi hoc Subfeudum: proinde persuasum mihi habeo, hoc ipsum Subfeudum conspiciem esse Feudi. Per Jus verò intelligo facultatem à Lege tributam: nec alienus sum à mente CL. Struv. Exerc. F. 12. tit. 10. ut Subfeudum per Dominium utile describatur

tur (uti Feudum per hoc ipsum *Exerc. Feud. 2. tb. 3.* de scripsit) ob illam relationem quæ inter Subvasallum & rem Subinfeudatã intercedit. Differentia porrò specifica petita est ab Objecto, tum materiali, tum formali, Subjectis & modo: Objectum verò materiale est res immobilis vel æquipollens *2. Feud. 1. §. sciendum:* ad formale refero verba hæc; Sub Lege mutux fidei usus fruitio- nisq; causa: siquidem in fide hac Juri in re constituto innexã posita est differentia specifica, quã à ceteris affinium negotio- rum speciebus secernitur, uti Feudum, ita & nostrum Subfeu- dum; & fas est Subvasallo uti fruisi illã ipsã re latius & melius simplici aliquo usufructuario: oportet verò hanc fidem esse mutuan, explicitè quidem à Subvasallo Domino Subalterno de- bitam: ab hoc verò illi implicitè & per quandam consequen- tiam *V. textus 2. F. 6. in fin. & 2. F. 26 §. Domino committente.* De Subjectis autem & modo nihil in antecessum adfero, cum suo loco de iisdem scribere commodius erit. De hæc definitio- ne, qui plura videre cupit, consulat *Dn. Kohl. Tract. de Subfeu- dis cap. 1. n. 4. p. 6. Dn. Reusr. Diss. Feud. 8. tb. 27. CL. Struv. d. l. tb. 10. & Olemann. Diss. Feud. 8. n. 57. p. 159.*

§. 4. In genere & quasi confuse dum in definitione de Subfeudi quidditate ac naturã actum est, de singulis ut dispi- ciamus distinctiùs, exigat justa methodus: Causam igitur ef- ficientem constituo aliam remotam, aliam propinquam Sub- feudi. Per remotam intelligo Jus Feudale antiquum, per loca capitalia *2. F. 3. §. 1. 2. F. 9. §. si verò vel totum 2. F. 26. §. benefi- cium 2. F. 34. §. similiter:* quæ, cum per Constitutiones Divo- rum Lotharii ac Friderici *2. F. 52. & 55.* abrogata non apparent, cur stare prohibeantur *l. 27. C. de testament.* Id verò amplius quoad has divales leges monendum est, quod ratione effectus & confirmationis accesserint demum Juri Subinfeudandi, cum enim Vasalli illã primordiali licentiã Subinvestitionis *2. F. 9. pr.* in detrimentum Dominorum abuterentur, punivere Impera- tores hunc abusum, & quid circa Subfeudum licitum sit Fideli, expressere clarius: Proximam causam quod attinet, est illa Va-

*Ejus causa
Efficiens
remota
Jus Feuda-
le.*

B

*Proxima
Solius scil.
Vasalli vo-
luntas*

lum
F. 1.
r, &
it. 3.
oco
um
nefi-
n in
bet:
ver-
unt
van-
ram
Feu-
CL.
mus
sol-
ntur.
D. de
sub-
lege
è vel
suc-
Jus,
n Jus
lunt,
dum
riori
allus
quasi
ofum
o fa-
truv.
riba-
tur

fallus, qui hinc principem efficiendi locum habet. Nec tantum primus Vasallus Subinfeudandi Jure gaudet, sed etiam alter, qui primum fuit Subinvestitus, imo tertius, quartus, & ita in infinitum *2. F. 34. §. 2. ibi, & hoc ut dare liceat in infinitum* (regulariter scilicet, aliter enim quarundam Curiarum mores ferunt *d. 2. F. 34. §. 2.*) ex quibus verbis hanc thesin formabo: Feudum in subfeudum infinities concedi potest. Quam regulam Iustus *1. F. 7.* uno atque altero exemplo illustrat: meminit enim Principis, id est Imperatoris, qui primum omnium investierat Capitaneos, (quæ vox ambigua est complectens jam eos Capitaneos, aliàs Valvasores Regis aut Regni *1. F. 1. §. 1.* Item Valvasores majores *1. F. 7. 2. F. 53. pr.* dictos, qui Regale, id est cum Regali dignitate concessum Feudum habent *d. 1. F. 7. & 1. F. 1. pr.* jam eos notans, qui Feudum Regalis dignitatis experti habent *1. F. 14. §. si Capitanei & optimus textus 2. F. 10.*) hi verò sua Feuda concesserant Valvasoribus minoribus *d. 2. F. 10.* & hi rursus iterumque Valvasinis seu minimis Valvasoribus *d. 1. F. 7. & 15. videbis Dn. D. Reusn. d. D. Feud. 8. th. 30. Obrecht. Lib. 3. de Jure Feud. cap. 10. n. 5.* Et cum *d. 2. F. 24. §. similiter.* in eo alienatio & Subinfeudatio opponantur, ut illa sine consensu domini casua sit, hæc verò absque eo consistat; (quod Illustrissimus Liber Baro à Tautenberg *d. 2. F. 34. §. 2.* seu juxta suum Titulorum ordinem *l. 3. T. 23* largiter concedit) statimque subjungatur infinitudo Subinfeudationis, certum exinde, quod & Subvasallo & eo quovis inferior vasallus absque voluntate proximi domini Subinfeudantis subinvestire queat; ac ita à Feudi Juris tramite abeat *d. Sebenck. Baro,* dum Subinfeudantis consensum postulat sibi. Fluit quasi alveo pleno ex hoc liberrimo Subfeudi Jure, si castrum aut territorium, cui alii subsunt vasalli, cum hisdem infeudatum fuerit, quod in novum Vasallum etiam Subvasallorum bona quoad dominium transeant, ac per consequentiam novus Dominus immediatus illis ad fidelitatem & servitia exhibenda paratis citra feloniam Subfeuda auferre nequeat: peti fortè pro hac sententiâ argumentum poterit ex *2. F. 51. pr. videatur Kohl de Subf. cap. 1. nr. 13. p. 9 §. 5. De*

§. 5. De Personis autem, quæ subinvestituræ autoritate mun-
 nitæ sunt, observanda est regula 2.F.3.pr. tradita. *Ab eo rectè fit
 Subfeudi investitura, qui legitimè suorum bonorum administratio-
 nem habet: qui enim qualibet ratione aliquid de suis rebus impeditur
 alienare, is nec per Subfeudum poterit investituram facere:* (à na-
 turâ enim feudi quoad concedentes & acqvirentes fermè nihil
 aut parum degenerare videri Subfeudum, rectè monet *Kobl. d.l.
 n. 10. p. 9.*) Ex quibus verbis obscurum non est, argumentari
 Jctum ex loco topico à contrario desumpto: qualis argumen-
 tatio frequens est Imperatori Justiniano & Jctis v.pr. *Inst. de
 tutel. l. 57. inf. D. de manumis. vind. §. l. 20. §. 5. D. qui testam.
 fac. poss.* Exclufi ab hoc jure ad tria capita redigi possunt; Ob-
 stat enim quibusdam Subinfeudare, volentibus, vel ætas, vel mor-
 bus animi & corporis, vel Jus Potestatis. Ob ætatem nume-
 ro Pupillos pubertati proximos (de ceteris enim quærere velle,
 Domitianum foret ob §. 9. *Inst. de Inutil. stipul.*) minoresq;: cum
 rerum præsertim immobilium (in quibus & Subfeudum consi-
 stit) ipsis alienatio interdicta sit §. 2. *Inst. quibus alien. lic. vel
 non,* & per jam jam laudatum textum 2. f. 3. pr. est enim Subin-
 feudatio quæ antenus alienatio, quod supra fassus sum, & in-
 frâ occurret. Si decreto Magistratus prævio accedat Tuto-
 rum Curatorumq; auctoritas & consensus, dederim illis Sub-
 infeudandi Jus, quodnam enim damnum incurrunt pupilli
 minoresq; dum accessione Clientum magis tuti fiunt? ut ut
 enim sub fronte hujus §. 5. ex 2. f. 3. pr. attulerim, ab impedi-
 mento alienationis ad feudi prohibitionem inferre licere, id
 verò de omnimodâ alienatione accipias velim. Ratione morbi
 animi hîc arceo furiosos ac mente captos, cum in curatione
 aliorum degant §. 3. *Inst. de curat.* & cum pupillis sanæ mentis
 sine tutore autore alienare non liceat §. 2. *Inst. Quibus alien. lic.
 vel non,* quantum magis his, quibus, dictante Juris Prudentiâ nul-
 la voluntas, nullumq; Judicium est: nec soli curatores talium
 personarum apti nati ad Subinfeudandum erunt, utpotè quo-
 rum est in alienationibus minorum, & qui his similes sunt, actui
 alicui

*Omnes
 non pro-
 hibiti Sub-
 infeudare
 possunt.*

*Prohibi-
 torum
 quidam*

alicui præcedaneo consentiendo accedere, quis verò actus hîc
 præcessisset? Sed de prodigo, qui quidem ipso Jure ob acquisi-
 tum prodigalitatis habitum talis est, modo declaratio magistra-
 tus accedat *d. §. 3. Inst. de curat. l. 1. D. de Curat. furios.* cum ne-
 mini absq; causæ cognitione rerum administratio adimenda sit.
l. 2. D. de his qui sui vel alien. quid sentiendum? indebitè sibi
 Subinfeudandi provinciam sumet, cum ratione bonorum fu-
 riosum faciat exitum *d. l. 10. D. de Curat. furios. l. 12. in fin. D. de*
Tutor. & curat. datis nec curo, si objiciatur, quod per Subfeu-
 di dationem benè sibi posteritatiq; suæ consulat prodigus, cum
 enim LL. facultatem alienandi adimunt eidem, cur Subinfeu-
 dandi concederetur licentia? *vid. 2. F. 3. pr.* Ob defectum cor-
 poris sunt mutus & furdus; de quibus anteqvam aliquid hîc
 pronunciem, distingvendum est, an quis ad negotia civilia ce-
 lebranda ineptus sit, id est nec ipse quid agat, nec alii quid cum
 ipso agant, intelligat; an verò per signa vel literas sensus animi
 exprimere possit: Jam ille per se subinfeudare nequit, id verò
 ejus Curatori, qui necessario dandus est *§. 4. Inst. de Curat mo-*
do Decreto suffultus fuerit, facilè permiserim *arg. t. t. D. de re-*
bus eor. qui sub tut. Hic verò major scil. natu, cum quid sit feu-
 dum, Subfeudumq; calleat, per sensus visus aut auditus, signis,
 literis aut verbis secundum suam conditionem adhibitis, pote-
 rit absq; ullo Curatore subinvestire *arg. §. fin. Inst. de hered. qua-*
lit. l. 5. pr. D. de acqv. vel amitt. hered. l. 33. §. 2. D. de donat l. 48.
D. de O. & A. nec desiderarem Decretum, cum causa interpo-
 nendi Decreti, scil. fragile judicium, cesset in hoc muto vel
 furdo majore natu *V. Struv. Exerc. F. 5. thes. 4. in fin.* Ratione po-
 testatis incapaces erunt Servi, cum nihil proprii habeant *§. 3.*
Inst. per quas pers. cuiq; acqvir. De quibus verò, cum servitus for-
 maliter Romana à nostris moribus recesferit, nihil amplius pro-
 ferre debeo. De filiis familias assero; si bona adventitia or-
 dinaria id est in quibus patri non est ademptus ususfructus *arg.*
Nov. 117. cap. 1. §. 1. verb. licet sub potestate sint, licentiam habeant;
 Subinfeudandi spartâ potiri non possunt ob usumfructum patri
 debitum

debitum; urgeo textum 2. F. 3. in pr. ibi novi vero &c. videantur, qui, de filiisfam. qui infeudare nequeunt, disputant, ut CL. Sæv. Disput. F. 3. th. 7. in fin. Niell. D. F. 2. th. 4. in f. & Schnobel. Disput. Feud. 3. th. 3. De Subjecto Subinfeudationis seu Subvasallo, infra commodior agendi locus erit.

§. 6. Jam de Objecto seu materia, circa quam Subinfeudatio occupata est, amplissimo negotio, tractandum est; sed, quantum possibile erit, brevitatem sectabor: Ubi initio propono regulam; *Quæ res in feudum data est, de eâ vel totâ vel ejus parte per feudum licet investire;* uti ferè conceptissima verba sunt in textu 2. Feud. 9. pr. ubi, per feudum investire, si ex lineâ tertiam Subjectum repetas, idem est ac Subinfeudare; tale enim est prædicatû, quale permittitur à suo subjecto: retinui autem consultò in regula phrasin textû, cum jucundum sit cum Legibus ac Juribus loqui. Tralatitii a. juris est, uti feudum, ita & Subfeudû, in re immobilia utæquippollente consistere: vid. Definitio Subfeudi §. 3. De re mobili disceptabo in præsentî, num Subinfeudandi Juri subalterni possit? hanc infeudari posse plures inficiantur. Instar omnium cito Oldendorp. (qui tamen ex Judicio CL. Taboris in Analyt. ad Ordinat. Carol. V. art. 157. §. 9. p. 443. rectè docendo & purè scribendo superiores Commentatores vicit:) de Actionibus Beneficiariis §. IX. n. 4. p. 931. Res, scribentem, mobiles non possunt beneficiario Jure concedi 2. F. 1. primùm, quia non posset proprietas manere penes Dominum quod natura beneficii postulat: deinde quoniam usu consumrentur, & facilè sequeretur oblivio beneficii: nec adversus ista absurda quicquam prodesse posset cautio: Si quis fortè putaret formulâ cavendâ utendum esse, sicut in usufructu pecunia: longè namq; differt hîc contractus ab aliis commerciis: Admittunt alii, non quidem per se, sed per consequentiam rerum immobilium, ac si id consuetudo ferat, posse eam rem in Feudum concedi. Sed Academicâ philosophandi libertate fretus, jure mobilem rem, uti infeudari ita subfeudari posse, tuebor. Præsuppono tamen id improprium fore & esse subfeudum: convenit enim in eo, improprium esse subfeudum, ubi hujus essen-

Res in Feudum data Subinfeudari potest

An mobilis? negat Oldendorp

Distingvunt alii

Sed affirmatur simpliciter.

ria perfectè non adest, aut quod à communi sui naturâ deflectit; *V. CL. Struv. Exerc. Feud. 4. th. 1.* produco verò in hanc rem *Textus 2. F. 25. ibi, vel nummos in feudum dandos numeret & 2. F. 20. ibi, de qualibet alia re; idq; remedio satisfactionis in constituendo quasi usu fructu rerum consumptibilium receptæ l. 2. l. 6. & seq. l. 9. D. de usufr. ear. rer. quæ usu §. 2. Inst. de usufr.* Oldendorpio autem ita satisfacerem, nempe quod feudum sit, ubi obligatio ad fidem enixè præstandam contracta est, utut adæquatam subjectum deficiat, quod verè qualitatem feudalem suscipere possit: aut, si credimus *Schnobelio Disput. Feud. 1. Thes. 21. & Disput. 2. Th. 22.* Dominium directum non est essentialè sed naturale tantum feudi, quod abesse potest, hinc faciliùs loco domini succenturiari poterit cautio exposita, quæ aptissimè dicitur ficta proprietas & significantiæ; quæ ipsa cautio facit, ut nunquam Vasallus beneficii oblitus fuerit; & hæc tantò magis in Subfeudo statuenda sunt, quantò certius est, Vasallum subinfeudando sibi non eo modo quo dominus retinere dominium sed quoddam subalternum *V. CL. Struv. d. l. th. 2.*

*Definitio
Regalium
Feudorum*

§. 7. De Regalibus seu Illustribus Feudis, anxie quæritur, num Subinfeudandi Juri subjaceant? Dicuntur verò ita, quod eorum investituris Regalis dignitas, id est singularis præ-eminentia, & Regibus proxima potestas, confertur ab eo, qui conferendi potestatem habet *2. f. 10. pr. & 1. F. 14.* Reciprocant Historiarum helluones ferram contentionis de Origine hujus dignitatis, de qua paucis dispiciam. Sunt qui parva initia horum Feudorum ad tempora Caroli M. Imperatoris latè-dominantis rejiciunt: id enim apud omnes in confesso est, hæc etiam dignitate coruscantia Feuda germanicæ originis esse: Jam cum ille Carolus M. totam penè Germaniam cum Galliâ & Italiâ Imperio continuerit suo, probabile est, Eum ferocientibus aliàs Germaniæ Dynastis speciem quandam Superioritatis, ut parent faciliùs & vim ab Imperio arcerent, aut dedisse aut permisisse: in quod equidem me non intromitto. Hoc certius atq; apertius ex Historiis habemus, progressu temporis immane quantum

quantum adauctam fuisse hanc Ducum, Comitumq; Potesta-
 tem: cujus rei gratia ex *CL. Struv. Exerc. Feud. 1. tb. 4.* hunc Rhe-
 nani eò libentius transcribo locum, cum finem quendam hujus
dux negotiorum speciei indicet rationemq;: *Primus*, sunt verba
 sub *veteribus Francis libera potestatis Dux fuit in Saxonia Henri-*
cus Ottonis pater, qui postea germanico Regno praesuit: idq; ob eam
causam, ut Schlavinos arceret: diligentius autem custodiuntur quae
propria sunt: Idem CL. Struv, d. l. ubi insimul de natalibus
 secularis Episcoporum potestatis tradit: Addatur *Wilhelmus*
Becker in synopsis. J. Plic. l. II. c. 4. §. 14 p. 239. Sed haec quasi obiter:
 Ad quaestionem formatam ita cum magno illo *Jcto Reusnero*
Disp. feud. 8. tb. 31. p. 19. respondeo. (tutius enim semper est, de
 quaestionibus quae Jura Principum attingunt, verbis Magni ali-
 cujus Jcti respondisse) in Feudis Regalibus subinfeudatio non
 procedit, totis nimirum & universis, in particularibus enim non
 improbat, modo Regalibus exinde nihil detrahatur: Quorum
 verborum pro captu meo succinctam *ἐκ θεσπ* subjiciam. No-
 tum est ex *2. F. 55. §. firmiter*, quod Ducatus, Marchia, Comita-
 tus non dividatur; cujus ratio est posita in dignitate & utilitate
 Ducatum conservanda, quo penes unum consistentes perpe-
 tuam integritate perseverent: jam praesertim per plures subin-
 feudationes & inde enatam fisci penuriam dum alii fiscales
 participant redditus, vix est, ut non dispareat apud hostes Princi-
 pum autoritas, & hi careant necessariis: Id quod in parte bono-
 rum aeq; non contingit, modo notabile detrimentum non indu-
 catur, quamvis enim per Subfeudum Regale feudum non divi-
 datur, ntpote cum partes inde emanantes remanere nihilominus
 videantur, quia Subvasallus non pro suo, sed pro alieno id est
 intuitu Subinfeudantis possideat (sicut enim in Feudo civilis
 possessio, Domino, & naturalis Vasallo adscribitur *v. 2. F. 22. &*
2. F. 8. in fine ad Schnobel. D. F. 8. tb. 21. ita & hic in Subfeudo
 iidem termini de Subalterno Domino & Subvasallo praedicari
 poterunt) quia vero redditus, unde Dignitas eminens sustentan-
 da ac tuenda erat, subtrahuntur, eadem quae Feudorum Rega-
 lium

*Quae & in
 ipsa in par-
 ticulari
 subinfeu-
 dari pos-
 sunt.*

titis
 Te-
 &
 on-
 l. 2.
 ufr.
 sit,
 dae-
 fu-
 .21.
 na-
 do-
 di-
 , ut
 gis
 in-
 um
 eri-
 ita,
 rae-
 qui
 ant
 jus
 itia
 mi-
 am
 um
 alia
 lias
 re-
 mi-
 tq;
 ane
 um

ium prohibuit divisionem, hinc subesse videtur ratio: ac in Chryso-Bulla tit 29. ita dispositum est: cum universi & singuli Principatus, quorum virtute seculares Principes Electores, Jus & vocem in Electione Regis Romanorum in Casarem promovendi obtinere noscuntur, cum Jure hujusmodi, nec non officii, dignitatibus & juribus aliis eis, & cuilibet eorum annexis & dependentibus ab eisdem, adeo conjuncti, & inseparabiliter sint uniti, quod Jus, Vox, officium & dignitas, aliæq; Jura ad quemlibet eorum Principatum eorundem spectantia, cadere non possint in alium præter illum qui principatum ipsum cum terra, vasallagiis, feudis & dominiis ac eis pertinentiis universis dignoscitur possidere &c. En Dignitas Electoralis indissolubili nexu Electoralibus Provinciis adhæret v. Dn. Carpz. post D. feud. 8. quæst. 1. ex A. B. imo Kobl. de Subfeud. c. 1. n. 9. p. 8. de omnibus Feudis Regalibus bonisq; sub iis comprehensis docet, quod contemplatione dignitatis, eiq; tuendæ gratia concedantur V. CL. Struv. exerc. feud. 12. th. 19.

Falsa Feudi Ecclesiastici descriptio Corvini.

Ejusdem vera.

Idem Subinfeudabile est.

§. 8. De Ecclesiastico Feudo quæstionis est, an subinfeudari possit? de qua antequam meam exponam sententiam, monere volo, quod malè Ecclesiasticum à Corvino in Aphoris. ad Jus Feudale lib. 1. tit. 3. p. 15. dicatur, esse, quod à persona Ecclesiasticâ concedatur, licet enim permisso Canonum c. 6. X. de foro compet. & moribus, quibus Jus Feudale suffragatur 2. F. 40. inf. eò perventum sit, ut Clerici ab initio feuda accipere, & hæc aliis dare possint; erroneum tamen est, à Clerico Ecclesiasticum nominari beneficium, sed potiùs, quod in re Ecclesiæ consistit v. 2. F. 35 in pr. & cap. 5. X. de Judiciis, certumq; est ex Historiis, Imperatores ut tales contulisse ArchiEpiscopatus &c. in Feuda, vid CL. Struv. D. F. 3. th. 7. De hoc Feudo Baldus in 2. F. 40. opinatus est, id ob Ecclesiæ favorem absq; Prælati consensione non licere Subinfeudare. Sed contrà facit quod nullus textus quoad Subinfeudationem inter seculare & Ecclesiasticum feudum distingvat: imò cum 1. F. 6. pr. res Ecclesiæ solitas infeudari reinfeudare liceat, ad facultatem subinfeudandi, quæ principali feudi concessioni inest, argumentari bona consequen-

sequentia erit *V. Kobl. d. l. cap. 3. n. 10. p. 58. CL. Struv. Exerc. Feud. 12. Tb. 1. in fin.* Decimas verò sub titulo Subfeudi nec posse nec debere concedi post Concilium Lateranense, una Dd. sententia est: sunt verò illæ tributa DEi & animarum egentium quæ DEo, Episcopo, Clericis & pauperibus ex omnibus bonis licitè quæsitis, singulis annis præstandæ sunt *C. cum non sit 33. & C. Tua 26. X. de Decim. v. Joachim. Stepb. in Inst. Jur. Canon. l. 2. c. 6. n. 4. p. 152.* Prohibitam verè decimarum subinfeudationem ex *cap. 17. & 19. X. de Decim.* probatum damus, ubi, *d. c. 19.* ex Concilio Lateranensi verba hæc tracta sunt; *Prohibemus, ne Laici decimas cum animarum suarum periculo detinentes in alios laicos* (imo nec in Clericos sine Episcopi Diocesani consensu *cap. f. d. tit. & c. 7. X. de his quæ sunt à Prelato.*) *possint aliquo modo transferre.* Nec obscure in *d. c. 7. in fin.* admittitur distinctio, an decimale feudum ante, an verò post dictum Concilium constitutum sit: pro quâ, ex eodem Jure Canonico, clarior est textus *cap. 2. §. sanè de decim. in 6.* ut ita Papæ non crediderint, subesse animæ periculum, si Decimæ post Concilium illud Jure feudi possideantur, utut idem metuat *Canisius in prælectionibus in tit. X. de Decim cap. 3. n. 8. p. 84.* ubi ait: *Laici Decimas ante Concilium Lateranense in feudum receptas licitè quidem possident, sed non sine periculo animæ, utpote cessante Ecclesiæ necessitate, ob quam eas in feudum acceperunt.* Plura qui hîc scire desiderat, cum remitto ad *Dn. Carpz. Juris Prudent. Consistor. l. 1. T. 8. defn. 125. à n. 10. CL. Struv. Exerc. feud. 6. tb. 4. Giph. de Jure feud. c. 7. n. 11. p. 42. & in specie de subinfeudatis decimis Kobl. d. l. c. 3. n. 12. p. 61. & Dn. D. Reusn. Disp. feud. 8. §. 42. p. 29.* ubi de Germaniæ consuetudine ex Zasio refert, quod prohibita Decimarum Subinfeudatio malè fervetur.

Quoad decimas distinguitur.

§. 9. Ut verò Subinfeudatio subsistat, tribus hisce eandem inniti oportet; scil. sinceritati 2. F. 3. §. *sed etiam 2. F. 9. pr.* Capacitati subvasalli 2. F. 26. §. *beneficium à Vasallo:* & Paritati pactorum, quæ vasallum subinfeudantem ligant 2. F. 34. §. *similiter:* Quæ ut sigillatim exponantur, merentur jure suo. Sinceritatem rursus iterumq; ad tria capita revoco; primum sit, ut

Requisita Subinfeudationis.

Ut i. sinceritas quæ trimembris est.

C

illud

*Interven-
t9 pecuniæ
Subfeu-
dum non
vitiat
Objectio.*

illud ipsum, quod agitur reverà fiat id est Feudum nudè subinfeu-
detur, nec subinfeudationis prætextu, venditio, aut alia de Jure
Feudi interdicta alienatio, celebretur 2. F. 55. §. *callidis insuper ma-
chinationibus &c.* ubi figmenta sub schemate Subfeudi prohi-
bentur & iisdem utentes puniuntur. Quæstionis est, an classi-
dolosæ Subinfeudationis accensendum, si pretium interveniat?
id quod *Illustrissimus Schenck. Baro add. §. Callidis. p. 387. asseve-
rat, ita commentando: Expressè 2. F. 55. §. callidis, statuitur, pretio
accepto, sub colore Investituræ feudum transferri non posse: imo tale
figmentum in fraudem Legis commissum, etiam Feudi dispendio fue-
rit expiandum. Toto igitur cælo erravit hic Glosa, quæ innuit pre-
tium, nescio quod dimidiatum totius Feudi, nihilq; amplius subinfeu-
dantem recipere posse. Nam ut patet ex præmissis, sine ullo pretio
liberè gratisq; præfata feudi investitura, quam subinfeudationem
vocant, concedi debet: Quorum vel illa sit ratio, ne obsequiorum
feudalium & servitiorum onera per se satis gravia, pecuniæ erogatio-
ne, preciiq; sumptibus reddantur graviores, sicq; dominorum & Im-
perii utilitas minuat. Hæc Ille; cuius sententiam in hunc Syl-
logismum conjicio.*

*Quod textu feudali ob fonticam rationem expressè est probi-
bitum, in eo defendendo tanquam non prohibito, graviter erratur.*

*Atqui & subinfeudare accepto pretio 2. F. 55. §. callidis. ob fon-
ticam rationem expressè est prohibitum.*

*Ergo in defendendo tñ subinfeudare, pretio accepto, graviter
erratur.*

*Remove-
tur.*

Resp. telum hoc partem aliquam §. i. esse retusum: Summa verò
Disputationis Illustrissimi Baronis est, Subfeudum sine ullo pe-
cuniæ autoramento fieri oportere. Verum enim ex 1. F. 1. §. *fin.*
& 1. F. 16. clarum est, subfeuda, pretii interventu, rectè constitui,
modò id sincerè id est sine ullius doli mixtura fiat; quod §. i. pu-
to evictum. Jam *d. §. callidis* non est sinceriter tractatum, quod
verba hæc ostendunt, *quasi sub colore Investituræ: item figmentum?*
proinde salvus erit hic textus, si distingvas, inter sinceram subin-
feudationem accessu precii, & inter callidis machinationibus &
figmentis coloratam pecuniâ intercedente: hanc enim textus

Obje-

Objectus, non verò illam exolam habet. Et vanus Baronis metus est, magis oneratum iri obsequiis aliàs onustum subvasallum, si numus pendendus sit: Quid si spontè pecuniam offerat, ut in numero subclientum haberi queat? ac ita pecunia non ut pretium sed ut honorarium aestimetur: Quid si illud precium redditu unius anni pensetur ex feudali agro? & quid publicum bonum imminueretur, si ditior redditus vasallus ad sustinenda sua servitia magis idoneus fiat. *V. Dn. D. Reusn. D.F.8. th.36.p.24 CL. Struv. Exerc. F.12. th. XI. Dn. D. Sjev. D. F.9. th.7.* Alterum (utut hoc ipsum à secundo requisito, de quo §.10. vix distet) circa sinceritatem observandum est, quod Domino Jus suum integrum illibatumq; per subinfeudationem manere debeat, utpote cum Vasallus meliorem quidem conditionem facere possit, non verò deteriore sine Domini voluntate *2.F.8. §. quid ergo si &c. & §. e contrario*: Prohibitam tamen aut fraudulose illam non dixerim subinfeudationem, si vasallus senio confectus, aut alia de causa prolem sibi nascituram desperans alium investiat, cum, quod infra occurret, stare investitioni Dominus non cogatur, si mortuo subinvestitore ipsi apertum fuerit feudum, utpote qui in suos usus redigendi ad apertum beneficium licentiam habet *2.F.54.in fin. V. Dn. D. Reusn. d.l.th.37.p.25.* Et tertium in eo est hæc fidei puritas, ne in fraudem agnatorum Vasallus subinfeudet *d.2.F.8.§. è contrario*.

etiam senio confectus recte subinfeudat.

§. 10. Sinceritatem hanc sequitur subvasalliabilitas, id est ut utar verbis *CL. Struv. Exerc. F.12.th. 11.* cum meliora non suppetant: *Ne in Domini damnum vergat hæc Vasalli dispositio de Feudo; Cum enim Capitanei & Valvasores majores hoc est vasalli primi quantò ampliora habent Feuda, tantò cum majore apparatu exhibere teneantur servitia; & verò hæc ope Valvasinorum seu subvasallorum præsent: æq; idonei hi, ac ipsi Vasalli, debent esse ad serviendum: namq; si minus idonei fuerint, ad Dominum inde redundaret incommodum.* Hæc Struv: Requiritur nempe in vasallo & subvasallo nulla alia æqualitas quam servitorum præstandorum, ut ita necesse non sit, subvasallum paris dignitatis, vel autoritatis cum Vasallo esse, id quod probatum do per clarum

2 habitas subvasalli.

infeu-
e Jure
er ma-
prohi-
clasi
eniat?
asfeve-
pretio
mo tale
dio fue-
uit pre-
binfeu-
pretio
tionem
viorum
ogatio-
& Im-
ic Syl-
probi-
ratur:
ob son-
raviter
a verò
llo pe-
t. §. fin:
stitui,
i. pu-
quod
entum?
subin-
bus &
textus
bje

textum 2. F. 26. §. beneficium, ibi, dum tamen militi detur: Quasi dicat JCtus: Citra controversiam feudum quod Titius ad servandum, sine exceptione idoneus, habet, Cajo dare potest, sed qui par Titio servitiis sit: & clarior locus est 2. F. 34. §. similiter ibi, si secunda persona sit talis quæ feudo servire possit, ut si dans miles est, & ille qui accepit feudum, inveniatur miles, ad hoc, ut feudum, si contigerit, domino similiter servire, ut & prior possit: ex quo textu illa unica evidenter servitiorum paritas ostenditur, siquidem miles (ob servitia enim bellica primum introducta sunt feuda) in militem rectè subfeudum confert, qui Domino nec secus, nec segnius ac ille servire queat. De quo in Schola Dd. unanimis consensus est: V. Schenck. Baro l. 3. T. 12. p. 458. Obrecht. de Jure feud. l. 3. c. 10. n. 16. Dn. Reusn. d. D. 8. th. 38. p. 25. CL. Struv. d. Exerc. feud. 12. §. XI. Schnob. D. F. 8. th. 25. An major & potentior vasallo subinfeudatione decorari possit, lis dura vertitur inter Dd. Additionator ad Setseri Arborem Feudalem Disp. 8. th. 3. Addit. 1. p. 413. ait: Ne unicâ syllabâ mentio sit MAJORIS qualitatis, sed tam altum est silentium de majore, quam de MINORE, vel inferiore personâ: Imo sepius non integrum esset Domino, Majoris autoritatis, nobilitatis vel generis potentioris accipere vasallum, quem in officio retinere non posset, aut cujus officia & servitia exhiberi sibi si peteret, qui duplicata vel triplicata afferret, ut si comitari deberet Dominum equis octo, ille vero offerret octingentos, ubi certè ad, videmus domini interesse, ne potentio rem vel majorem habeat vasallum, ac ipsius interest si habeat minorem. Hæc Setserianus Glosator: qui non omnem majorem ac potentio rem excludit, sed talem tantum, quem intra limites Jurisdictionis Feudalis redigere gravis res foret. Andreas Kobl. verò d. tract. de Subfeud. cap. 2. n. 13. p. 20. nullo modo potentio rem admittit, tum ob præjudicium ac damnum quod sensurus esset Dominus in difficillimâ servitiorum exactione, & si fortè ipsi apertum esset subfeudum, in desperata ferè ejusdem recuperatione: tum quod potens convenienti

Potentior di facilitate videatur inidoneus arg. l. 2. D. qui satisd. cog. tum in numerū deniq; quod fraus ita præsumatur. Ego verò exercitii causâ **Subvasal-** **Potentioribus** patrocinabor: Video autem in textibus indi-
orum ad- stin-

stinctè licere subinfeudare quemvis, modo miles sit, & quidem absq; domini consensu *d. 2.F.34. §. similiter*; jam vix sibi relictus erit Vasallus, si ad nutum Domini, querulantis forte Vasallum potentem esse, parere necesse haberet: & poterunt cancelli ab initio, dum res adhuc integra est, poni potenti subinfeudando ratione obedientiæ, juxtimq; ratione restitutionis Subfeudi, in casum aperturæ: nec novum est, ut Potentiores salvâ sua Majestate & Autoritate, submittant se aliis, imo in suis ipsis judiciis sibi ut aliis Jus dici patiantur libenter, quod facile probari poterat, si per celsitudines rerum ire liceret: Argumentum autem de præsumpta fraude, leve puto, siquidem, si subinfeudator defraudare præsumeret Dominum, vix esset ut fraudis subvasallus conscius non fuerit, quod de Magnatum divinis animis nunquam præsumendum est: hinc, quod credo, gratulari de Potentiori Subvasallo sibi deberet Dominus, qui prout casus sineret, justò majora servitia offerret.

*scisci posse defendi-
tur.*

§. II. Succedit nunc tertium requisitum, quo itidem Domino cavetur, ne subfeudi concessione, damnû aliquod incurrat; & cum ut plurimum Feuda ipsa certis qualitatibus, pactionibus ac conditionibus muniantur, eadem in Subfeudo ut observentur oportet. Hoc est quod *2.F.34. §. 2.* dicitur, *Ille, qui suum beneficium alii dat in feudum, non debet aliâ lege dare, nisi qua ipse habeat, & 2.F.58. §. 2. Eâdem lege & eodè Jure debet habere rem iste, qui investit q est, quam haberet, qui eum investivit*: Hujus ratio ab ipsa Subfeudi naturâ peti potest; nempe cum vasallo, autor Subinfeudationis, dimidiû tantum rei habeat dominium, pro lubitu suo has illasve conditiones adjicere nequivit *d. 2.F.34. §. profectò*: at si id feudatario permetteretur, facilè Subfeudo illas qualitates superinduceret, quæ vix ab alienatione distarent, contra *§. callidis 2.F.55.* utar ad illustrandâ rem uno atq; altero exemplo, cum, ajente Senecâ, longum iter sit per præcepta, breve verò & efficax per exempla. *d. 2.F.34. §. 2.* dicitur: *Si fidelis habeat sibi, suisq; heredibus (quod intelligi debet de solis masculis) non debet alii dare, ut habeat ipse, & sui heredes masculi & fœmine*: cum hæ ordinariè à feudi successionem (ergo & Subfeudi participationem) repellantur *1.F.1. §. 3.*

*3. pactione
& c. paritas*

*Affertur
ejus ratio.*

*fœmina de
feudo masculino sub
infeudari
ubi nequit.*

ubi hæc communis lectio est: *Hoc autem notandum est, quod licet filie, ut masculi, patribus succedant: Legibus tamen à successione feudi removentur: nec enim probo, quod Cujac. pro patribus legit paribus: & Rittershus. Part. Feud. l. 1. c. 14. §. 1. ita distingvit: Licet filie ut masculi patribus succedant Legibus: id est Jure civili: Si quidem cum Hottomanno per Leges e. gr. Lotharii & Contradi Constitutiones intelligi possunt, per textum 2. F. 34. In rationes verò hujus fœminarum repulsæ Dd. diligenter inquirunt, V. Rittershus. d. l. p. 175. & 176. Quarum illa mihi arridet insigniter, quod fœminæ ad defendendum dominum in prælio ineptæ sint; est enim origo Feudorum ex militiâ, & munus ei annexum ut plurimum militare, quale sexui muliebri minimè convenit; ac licet antiqua & nostra secula armis adfvetas dederint fœminas: veniatq; Hieronymo Garzonio tract. de fœminis ad Feud. recip. vel non; appellatione masculi fœmina virago: ad illas tamen concedentem respexisse probabile non est, & risu Garzonius dimittendus est. Sed quomodo Menochii in Consilio 148. n. 43. vers. Quartus est casus (citante eum Kohlio d. tract. de Subf. c. 2. n. 18. p. 23) cuneus trudi poterit, quod, etiamsi fœmina Subfeudataria fiat, nihil damni sensurus sit directus dominus, cum huic fœmina nulla deberet servitia: Verum cum Vasallus hîc, dum servitiis præstandis mulier inidonea est, & his & redditibus Subfeudi cariturus sit, subverendum, ne ille par præstationi munium vix esse possit: Imò nec Dominus à fœmina consecuturus esset servitia, si inopia aut alia calamitate pressus Subinfeudator servire non valeret: Alterum Doctorum est exemplum, quod Ecclesiæ ac Universitatibus Subfeudum non rectè concedatur: periisset enim Domino spes omnis ad se unquam reversurum feudum, cum, quod de Rep. Tacitus ait, Ecclesia ac Universitas sit immortalis, seu uti est 1. F. 13. Ecclesia non desinit esse heres V. Additionator ad Schroter. Exerc. F. 8th 3. pag. 413. de quo exemplo addubito, cum per mortem primi vasalli Subinfeudatio exspiret & ita Universitatis immortalitas attendenda non erit.*

§. 12. Priusquam à Requisite feudi abeam, quæstionis est num exuendus feudo Vasallus, qui aliâ Lege subinfeudavit?

Diffi-

Cujus prohibitionis ratio datur.

Licet fœmina arma trahere sciat

Respondetur Menochio.

nec Universitates subfeudi capaces esse traditur à Dd.

Difficultas est circa sententias relatas in textu 2.F.34. §. profecto, quænam ex illis sit sequenda: scriptum verò ita est: Unde quibusdam placet, quod qui taliter (id est contra leges feudi) dedit, eo ipso beneficium amittit. Gerardus & alii dicunt, quod qui dedit, & cui datum beneficium, perdit. Secundum alios verò tunc domino aperitur, cum masculi defecerint. Sentiunt quidam non infimi Subfelli Dd. ultimam sententiam approbari, quod svaderet hæc ratio, nempe duo in Subfeudo concesso considerata esse, Subinfeudationem in se spectatam & deinde adjectum illicitum pactum: illam nihil vitii habere, hoc verò vitiosum esse. Dum igitur casus improbati pacti non existat, possideat Subvasallus vigore Subinfeudationis intra licitos terminos consistentis, nec antè privari possit, quam evenerit casus, ubi illicitè in alium feudum transfertur. Verum enim persuasum habeo cum Illustrissimo Schenck. ad d. 2. F.34. §. profecto pag. 459. Magnif. Dn. Carpz. Diss. F.7. th. 31. & Barthol. Camerarij. Repetit. ad 2. F. 55. p. 245. in totum vitari & perdi feudum, ubi alia lege facta est Subinfeudatio: in ultima verò sententia citato loco posita nihil firmitatis ponendum est, cum juxta Dn. Sjev. Exerc. feud. 1. Asfert. fin. p. 8. reprobata opinio plerumq; (imo Camerarius cit. loco p. 246. habet, perpetuò) ultimo loco ponatur; cum autem hoc perpetuum non sit, uti omnes concedunt, ideo præstat illam sententiam pro verâ amplecti, quæ rationibus feudalibus potior ac propior est. Hæc B. Dn. Sjev. Monitum hoc Svevianum sequens, ita argumentor:

Ubi subinfeudationis præscripta forma non est observata, ibi totum perditur feudum & ad dominum devolvitur.

Sed dum alia lex Subfeudo posita est, præscripta forma non est observata: Ergo.

Majorem propositionem probarem ex illo canone: Forma datæ esse Rei, quâ non observatâ, informis erit ac nullus actus. Subsumptionem verò ostendit phrasis d. 2. F.34. §. profecto & c. hæc bis posita, non debet aliâ lege dare. Gravia sunt, quæ ad hunc §. profecto, Camerarius subtilis Interpres p. 245. scribis: Sic est quod in feudis prohibetur, ne actus fiat: item & secundo annullatur, quod factum est, & tertio puniuntur facientes, quod est plus;

*amittitur
feudum si
alia lege
& condi-
tione sub-
infeudatū
fuerit
quam quæ
Vasallo
præscripta
erat.*

licet
feud
legit
Li
Si
ntadi
ones
Rit
niter,
e sint;
m ut-
t; ac
inas;
p. vel
con-
imit-
vers.
p. 23)
fiat,
mina
vitiis
di. ca-
ix es-
servi-
ervire
clesiæ
riisset
dum,
rtalis,
nator
o, cum
niver-
nis est
lavit?
Diffi-

plus; Ergo semper utile per inutile vitiabitur, quem videtis. Nec distinxerim, an initio leges feudi in subfeudo fuerint servatae, an verò postea de iisdem quid remissum, cum talismodi conventio fraudis expers non sit, quæ si impunita maneret, in potestate partium foret, eludere dispositionem Juris, contra regulam hanc *d. R. J. in 6. Cum quid prohibetur, prohibentur omnia quæ sequuntur ex illo. V. Andr. Kohl. d. tract. § l. c. 2. n. 43.*

Subfeudi
finis

§. 13. Postulante ordine ad effectus Subbeneficii nostri rectè progredior, si prius de fine ejus id monuerim, quod is ex parte Subinfeudantis sit, ut Subbeneficiarium sibi fidelem & ad servitia obligatum habeat *arg. 2. F. 23. ibi. quomodo enim Vasallus, & in fin. à parte verò Subinfeudati, ut re in Subfeudum concessa utatur fruatur d. 2. F. 23.* Effectus autè ad tres classes revocari possunt.

Primus Effectus subinfeudationis.

Vel n. Dominum Superiorem, quem Mediatum dicunt (ut Schnob. *D. F. 8. th. 27.*) ubi in simul de agnatis tractabitur: vel Dominum subalternum, qui immediatus audit, vel ipsum Subvasallum respiciunt. Quoad Superiorem: retinet ipse directum suum Dominium seu proprietatem in ipso etiam Subfeudo: nec immeritò, cum, uti abundè, quod puto, probatum est ex *2. F. 34. §. similiter.* sine Superioris consensu Subinfeudare liceat, iniquum foret, absq; facto id est consensu ejus suum Jus eripere *l. ii. D. de R. J. nec frustra 2. F. 55. §. insuper,* bis hic mediatum major Dominus dicitur, quo indicatur indubiè, proprietatem in Subfeudo minimè exspirasse.

Cujus Domini consensus circa alienationem subfeudi adhibendus sit, expeditur distinctione.

Sed rei planæ non immorandum diutius. Quæstio hic incurrit Dd. autoritatibus famosissima; Num superioris an subalterni, an utriusq; consensus expiscandus sit Subfideli, si gravi aliqua calamitate coactus, alienare cupiat? Iterum illud diverbium sibi locum vindicat, Quot Doctorum pilei, tot sunt ferè opiniones. *Illustris. Schenck. Camer. & Olemann. mediati domini propter textum 2. F. 55. in pr. versu habito ergo consilio & c. Molineus ad Consuet. Parisiens. T. 1. §. 1. Glossa 6. n. 11. p. 109. & Scheplitz. ad Promptuar. Juris Klammer. T. 7. n. 16, 17. p. 195 immediati per eundem textum 2. F. 55. §. insuper vers. illud quoq; Sonsbec. de Feud. P. 12. n. 91 p. 239. & Dn. Sverus pie memoria D. F. 9. th. 6. utriusq; requirunt consensum.* Tutior illa sententia quæ

distin-

distingvit, & ita ferè divortia sententiarum conjungit, cui, cum
Hartm. Pist. lib. 2. qv. 45. à. n. 13. p. 859. (quem dum *Dn. Svevus d.l.*
 citat, indubiè eundem secutus est) *D. Jerem. Reusn. D.F. 8. th. 47.*
p. 32. & Schrot. D.F. 8. th. 6. fol. 420- & ego lubens accedo. Distin-
 gvitur verò inter Feuda, quæ ipsi Vasallo possidenda concedun-
 tur, & deinde ab eodem alii infeudantur; & inter Feuda, quæ
 feudo concesso subjecta à Subvasallis possidentur, & aliis subin-
 feudari solent: Quæ duo distinctionis membra & usus recepit,
 & Jus Feudale exprimit: A membro posteriori ut incipiam, dico, *Primum*
 quod e.g. Electoratus, Ducatus, Comitatus, Baronatus sint ejus- *membrum*
 modi Feuda, quibus alia feuda subinfeudari solita subjecta sunt, *distinctio-*
 ad quorum subfeudorum firmitatem solius e.g. Electoris, non *nis.*
 Imperatoris, à quo Ille suas Provincias tenet, requirendus est
 consensus, siquidem Imperator directum quoddam Dominium
 uti *Hartm. Pist. d.l. n. 13. Dn. Reusn. d.l.* loquuntur, in Principem E-
 lectorem concessisse videtur, cujus virtute in suos Vasallos om-
 ne Jus habet, quod Superior habiturus fuisset; hinc natum il-
 lud: quod Status Imperii tantum in suis ditionibus possint,
 quantum Cæsar in toto Imperio: imo pergit *d.l. Pistoris*, tantam
 Princeps in Vasallos sibi subjectos censetur habere, potestatem,
 ut, eo invito, negotiis ad Vasallos ejus pertinentibus Superior
 immiscere se non valeat: quorsum citanda sunt summi Jcti *Mo-*
linæi in Consuet. Parisiens. Glosf. 6. tit. 1. §. 1. n. 11. p. 109. hæc verba: *Ex*
prædictis infero, quod Superior Dominus nullum Jus, nullum commo-
dum potest percipere ex Subfeudo vel subvasallo, etiam ratione ejus-
dem rei, quamdiu stat Jus feudi primi & immediati Vasalli, sed o-
mnia spectant ad hunc primum Vasallum: & sic evacuatur omnes
illa sinuosa & intricata quæstiones, an immediatus, an verò primus
sit ad eundem pro autoramento alienationis & Laudemio: & utri-
eorum solvenda relevia, & cui cedat commissum Feudi, quia hæc o-
mnia pertinent ad immediatum dominum Feudi, vel vasalli, ex cujus
facto vel casu accidunt. hæc Ille. Quod verò ex *l.f.C. de Jurisdic.*
omn. Judic. adfertur, superiorem nempe habere potestatem cum
 Inferiore concurrentem; aut in Feudis, potissimè Regalibus,
 non invenit locum, utpote quæ, ac eorum Jura decempeda Juris

D

privati

privati metiri dedecabit; aut salvo Jure Superioritatis & recognitionis translata est illa Feudalis Jurisdictio: Licet enim, ait *Dn. Frantz. lib. 1. Resol. 18. n. 35. p. 387.* unà cum Feudo & de Jurisdictione privativè (quidam) Vasalli investiti fuerint, hoc tamen certo respectu in ordine ad primam instantiam verum est: Nunquam enim summus Princeps in concessione Feudorum tam largus censetur, ut omnem à se Jurisdictionem abdicet: Quin potius, licet nihil nominatim exceptum, imo concessu quoque cum translatione omnis Imperii & potestatis facta sit, semper Superioritas facta tecta remanet, adeo, ut etsi Princeps aliquid concedat Inferiori de Reservatis, intelligitur tamen hoc facere non cum plenitudine concedentis, sed eo modo, quo is exercere potest: ac ego ex *Dn. Reusnero hoc §. scripsi*, quod directum quoddam dominium concessisse Imperator videatur, quâ largitate certè nihil imminuta est Cæsaris nulli in his terris secunda Majestas, cum accipientes Principes (sunt verba *CL. Struv. Exerc. F. 6. th. 13.*) licet respectu suarum provinciarum ac territoriorum analogam Majestatem habeant, respectu tamen ipsius Imperii Imperatori subjecti sunt.

*in secundo
membro
Subdistinguitur
Subdistinguitur
Etionis primus articulus.*

§. 14. Viso per *ὕστερον πρῶτον* secundo distinctionis membro, succedaneum jam est primum; in quo agitur de alienatione Feudorum, quæ Vasallus possedit quidem, sed aliis postea infeudavit: Ubi cum Nobilissimo gente & mente *Hartm. Pistor. lib. 2. qv. 45. à fin. n. 15.* plurimum referre puto, utrum de alienatione, quæ ultra vitam subinfeudantis, an de eâ, quæ ad vitam hujus durare debet, tractetur? In illâ alienatione, ne unâ cum Subinvestiore moriatur, exigitur rectè consensus domini, ne, fendo sibi aperto, casâ fiat alienatio: est enim *1. F. 13. §. etsi clientulus & 2. F. 8. §. è contrario*, in genere cautum, quod Vasallus nihil de feudo statuere possit, quò, se mortuo, ipsum dominum obliget, usque adeo, ut id, quod per longa tempora perseveravit, domino minimè noceat *d. 2. F. 8. §. quid ergò*: Jam verò & nocivum & iniquum erit, ut Senior Feudi ejus, de quo Vasallus subinfeudavit, invitus cogatur possessorem agnoscere, cum illud apertum in suos usus convertere posset per rotundum textum *2. f. 54. in fin.*

Jus

Jus enim suum ne quidem Imperator citra fonticas causas, refu-
 so tamen pretio l.13. §. 1. D. Comm. pred. invito auferre valet, de
 quo plena est Juris Prudentia nostra, instar omnium cito §. 2. Inst.
 de his qui sui vel alien. fur. ibi, dominorum quidem potestatem in ser-
 vos suos illibatam esse oportet, nec cuiquam hominum Jus suum de-
 trahi: Et 2. F. 12. ibi, ne forte invitus dominus alium, quam quem
 voluerit, sibi acquirat vasallum: hinc Vivianus ad l. 3. C. de rescind.
 vend. scripsit: Codex meus non est Principis, sed mihi datur rei vin-
 dicatio directa, non Principi: Nec Grotius illud dominium emi-
 nens aliter quam publicam utilitate metitur ut lib. 1. c. 3. de J. B. P.
 §. 6. p. 52 ubi id ita definit: Quod civitas habet in Cives & res civi-
 um ad usum publicum: Imò Grotio verè Viro sui nominis nullam
 causam præcedente probabili dominium alicui suum auferre mera in-
 juria est 2. de J. B. P. c. 7. n. 1. Quod porrò alienationem vitam Sub-
 infeudantis terminandam spectat, intrepidè statuo, ad ejus ro-
 bur solius Domini immediato sufficere consensum; rectè ex 2. F. 55
 §. Insuper & arg. l. 105. D. de V. S. formatus est hic canon: Vasallus
 vasalli mei non est meus vasallus, siquidem Subvasallus cum Va-
 fallo Domino suo immediate contraxit, & ei exinde quoad Jura
 feudalia obligatus est, quem ut Dominum recognoscere ei quod;
 servitia præstare tenetur: ac ex 2. F. 55. pr. duo argumenta capita-
 lia desumi poterunt; Ibi enim Fridericus Imperator non tan-
 tum de Vasallis Principibus, sed & de aliis Fidelibus Regni loqui-
 tur, ac Lege statuit, quod absque horum omnium Vasallorum
 consensu Feuda alienanda non sint: eo ipso utique testatum facit,
 ut vires habeat alienatio, Inferioris, non Superioris (cujus non
 meminit) requirendum esse consensum: Deinde ex eod. tit. §. f.
 vers. illud quoque precipimus & c. id urgeo maximè, quod licet fe-
 lonia Subvasalli in Dominum Vasalli admisa sit, propter quam
 commissum est Feudum, hoc tamen non ad Superiorem, sed In-
 feriolem Dominum à quo Investitus ille erat, revertatur: Cum
 itaque Magnus Hartm. Pistoris lib. 2. qu. 45. n. 18. p. 861. scribit, hoc in de-
 lictis in personam Domini perpetratis locum habeat, ut propterea
 Dominus Superior Feudum sibi vindicare non possit, utique multò ma-
 gis procedet in alienatione sine consensu Superioris suscepta, ut vide-

Verus In-
 tellectus
 Domini
 eminentis
 Grotiani.
 Secundus
 articulus.

D 2

licet

licet is propterea ad Feudum adspirare non possit: & quod consequens est, neq; etiam consensus ejus necessarius sit. Nec de nihilo est ratio petita ex 2.F.54. ibi, aut sub Rege dominum suum non adjuverit, & ibi, à domino suo, & mox, feudum perdat, & Dominus in suos usus illud habeat redigendi liberam facultatem: Ex quibus verbis indubitatum est, Superiorem Dominum in Subvasallos nihil potestatis habere, ac per bonam consequentiam ad alienandum ejus consensu opus non esse.

*Secundus
Effectus.*

§. 15. Alter effectus circa primum caput consistit in subfeudi duratione, quæ tamen cum vitâ & Jure dantis seu Subinfeudantis circumscribenda est; proinde esto Regula:

Quamdiu Feudi Jus apud Subinvestitorem ejusq; liberos est, Subfeudum consistit & ad successores transitorium est,

Cujus rei probandæ gratia produco Textum 1.F.5. in fin. pr. ubi dicitur: *Si Fidelis sine herede deceserit, & feudum ad Dominum redierit &c. tunc ille, qui ab eo acceperit, nullo Jure adversus dominum se tueri poterit;* qui locus egregiè adlatam regulam confirmat, siquidem tunc desinit Subfeudum, cum improles moritur dans, ubi igitur liberos reliquerit, illud durabit, præsertim si novum fuerit, cum filii subinfeudantis patris dispositionem revocare non possint 2.F.58. §. item heredes, 1.F.3. in f. nec tunc, si Subvasallus relictis liberis decedat, sibi habere potest Subfeudum dominus, cum citato loco ad interitum Subfeudi requiratur, ut si ne herede mortuus sit subinfeudans, qui si, defuncto Subvasallo, supervixerit, hujus liberis auferri nequit, quod Pater habuit: de quo ne dubium moveatur, rotundus textus est 2.F.83. ibi, *quamdiu ille qui dedit heredem masculum habuerit, quod capitulum licet extraordinarium & non authenticum sit, (cum tit.58. lib.2. finiuntur capitula fidem authenticam habentia) allegari tamen potest, cum ordinarium textum declaret V. Hartm. Pistor. lib.2. qv.13. n.59. p.320.* Quod agnatos attinet; si per subinfeudantis mortem iisdem apertum fuerit feudum, resolvitur subinfeudatio & revocandi facultas est 1.F.8. §. hoc quoq; observatur 2.F.26. §. Titig filios: licet longissimo tempore à Subvasallo possessum fuerit, cum agnatis proprio Jure succedentibus 2.F.39. præjudicari possi-

posidendo nequeat. Liberis vero & agnatis deficientibus, ubi feudum domino aperitur, ad eundem quoque subfeudum redit, utpote qui non Subvasallo sed vasallo feudum concesserat ac Jus consolidationis, quod anxius forte sperarat, ipsi interimeretur, si invito alius obtruderetur vasallus: nec obscure 1.F.4.§.f. innuitur dominum non tenere ratam habere subinfeudationem, cui textui superinduco 2.F. 73. Sed ex 2.F. 9. pr. vers. eo excepto; dicam impingunt nobis gravem Schrot. D.F.8.th.9. & Obrecht. de Feud. lib. 3. c. 10. n. 34. p. 326. Quod si, scribens, Feudum per finitam infeudantis lineam, vel alio modo Domino aperitur, certe Jus Subinfeudati non resolvitur, quia certo Feudorum Jure adhuc Subvasallus feudum retinere potest, si priori Domino servire, & ab eo Feudum recognoscere cupit 2.F. 9. Concedendum foret Magno Obrecht, certo Jure Feudorum sententiæ decisæ standum esse, si litigiosus textus ut Ille quidem citat in præsentis loquatur, cum verò & in Rubro & in Nigro verba imperfecti temporis sint posita, patet ibi referri Jus antiquum ante Constitutiones Lotharii & Friderici usurpatum: vid. CL. Struv. Exerc. F. 12. §. 13. CL. Sjev. D. F. 9. §. 8. & Schnob. D. F. 8. th. 30. Nec adeo infavorabilis est expositio Hartm. Pistor. lib. 2. qv. 44. à n. 6. p. 853. ibiq; Additionator Filius Simon Utricus lit. f. p. 855. tractari d. 2. F. 9: casum, ubi culpa Subinfeudantis ob quam Feudo cecidit, in Subvasallum derivari non debet, ne innocens puniatur, ac licet hoc §. scriptum sit, quod Jure dantis resolutio, acceptoris Jus solvatur, conquerendi tamen causam non habebit Dominus, si permittat possidendi copiam Subvasallo idoneo ad serviendum, donec vita functus fuerit Vasallus: Ad limitationes, quibus & Dominus & agnati ratam habere tenentur subinfeudationem, remitto ad CL. Dn. Struv. d. l. & Schnob. d. l. Hisce effectibus annumero quoque quod Subvasallus superiorem lædere non debeat 2.F. 38. in fin. ad quod tacita quadam voluntate accipiendo feudum, obligarat se: hinc si injuriis eum affecerit, nec fecerit ipsi satis, feudo privatur, & ad Vasallum redit, à quo ipse tenebat, modo ad satisfaciendum requisitus fuerit ab eo Subvasallo 2.F. 55. §. illud quoque precipimus: quam requisitionem si omiserit homo, ad majorem dominum revertetur Subfeudum CL. Struv. d. l.

Obje

Refutatur

Et Pistoriana explicatio defenditur.

Tertius effectus primæ classis.

D 3

th. 13

confe-
nilo est
djuve-
in suos
verbis
nihil
ndum
in sub-
Subin-
t, Sub-
pr. ubi
um re-
minum
firmat,
dans,
ovum
ocare
ubva-
m do-
r, ut si-
afalle,
uit: de
amdiu
n licet
2. fini-
en po-
lib. 2.
dantis
feuda-
F. 26. §.
m fue-
dicari
possi-

Jus tra-
ctus effectus
ex parte
superioris
non est

th. 13. Indebitè autem Jus Retractus (quod est Jus prælationis certis personis competens, ad rem immobilem vel æquipollentem, per venditionis aut similem contractum æquali precio intra definitum tempus redimendum *V. Hahn. Obs. ad Wes. π. de rescind. vend. n. 6. p. 636.*) domino ut effectus proprietatis attribuitur; utut enim hoc *πρότιμῆσεως* Jus in iis casibus, ipsi conceditur, quibus absq; consensu ejus feudum alienari potest 2. F. 9. §. porro: negatur tamen Subinfeudationem respectu mediati domini alienationem esse 2. F. 3. §. 1. ubi alienatio subinfeudationi contradistinguitur *vid. Schnob. D. F. 9. th. 26. & Immanuel Sutor. de Jure retractuum cap. 2. th. 22. pag. 18. Petrus Gudeling Comment. de F. Part. 4. c. 3. n. 10. p. 179.* cujus tamen rationem hanc, quod in subinfeudatione non sit pretium, quo redemptio fiat meam non facio siquidem quod ex §. 9. constabit, accepto pretio, vitium non capit Subinfeudatio.

primus
Effectus se-
cundæ clas-
sis.

§. 16. Progredior nunc ad effectus quibus subinfeudans gaudet: quorum præcipuus est, quod investitus efficiatur Vasallus non primi Senioris sed Vasalli Subinvestientis per laudatum sæpe locum 2. F. 55. §. *illud quoq;* cum vasallitica obligatio, ubi id agitur, ut accipiens concedentis fiat Vasallus, tertium, qui non contraxit, respicere nequit: nec subinfeudantis intentio sit, ut domino, sed sibi suisq; Vasallos acquirere velit: Objicitur verò quod Domino acceptum referendum sit, quod res in feudum data subfeudari queat, cui Feudi concessionem ut primæ causæ attribui videatur Subfeudi effectus: Sed respondeo non à concessio primitus feudo, sed Jure subinfeudandi pendet hic effectus, cum impermissu (uti *Godofr. ad 1. F. 5. lit: e. habet*) domini subinfeudare liceat, uti supra traditum est: ac ita Subinfeudatio est causa proxima & immediata, quæ Vasallum constituit eum, cui Subfeudum conceditur *vid. Hunn. de Feud. c. 12. Quest. An feuda Regalia possint Subinfeudari pag. 333. & Kohl. de Subfeud. c. 4. n. 8. pag. 72.* Hinc pleno fuit alveo, Juramentum Vasallagii seu Fidelitatis, Domino immediato seu subalterno præstandum esse *arg. 2. F. 3. in fin.* nec enim inter Superiorem & Subvasallum contractus
feudi

Obiectio

Confutatur

Feudi initus fuit, per jam dicta hoc §. hoc v. Juramentum præ-
 supponit obligationem 2. F. 3. nec ille investit subvasallum, exi-
 gens autem fidelitatem, prius debet investire 2. F. 7. in fin. V.
 Kobl. de subf. c. 4. n. 24. p. 80. Ac quam primùm præstitum est
 hoc sacramentum, domino immediato servitia debentur 2. F. 52.
 in pr. vers. per multas enim interpellationes 2. F. 55. pr. ibi, unde de-
 bita servitia amittebant. Ac reverendus est idem debite: ex quâ
 reverentiâ pullulat, quod Subvasallus illum nec accusare 2. F. 24.
 §. item si delator & 2. F. 33. §. similiter vasallus: nec in causa cri-
 minali aut civili modicâ testimonium adversus eum dicere pos-
 sit d. 2. F. 33. dico modica, quia in hâc molestus esse vult adverfa-
 rius domino, cum testimonium Vasalli eum parum adjuvaret:
 in civili ergo magnâ poterit probaturus uti testimonio Vasalli,
 cum hîc grave dispendium cesset, quod aliàs in criminali subit
 dominus 2. F. 24. versu item si delator. V. Struv. Exerc. F. 11. th. 3.
 Schnob. D. F. 8. th. 3. An citra læsionem reverentiæ in Jus absque
 veniæ petitione à Subvasallo Dominus Subalternus vocari pos-
 sit, non nihil ambigitur? Putarem speciali veniæ impetratione
 opus non esse, utpote quæ olim tantum frequentabatur, hodiè
 verò à tritura fori recessit, nec præter recensitos in l. 2. §. 14. D. de
 in Jus vocand. alii addi possunt, cum adæqvata ratio, cur illi
 absq; venia vocandi nequirent, hæc esset, ne famosis actionibus
 pulsarentur: his verò Subvasallus experiri non vult, nec cum
 liberto ille conferri debet, cum libertus inæstimabili libertatis
 beneficio adficiatur, quæ à Domino Subvasallus non habet, be-
 nè Zaf. ad §. 12. Instit. de Act. n. 26. p. 33. Communior, ait, opinio est,
 quod Vasallus in Jus vocare possit Dominum sine veniâ obtentâ,
 quia nihil habet à Domino, quo ei debeat talem reverentiam, nisi
 Feudum: Libertus autem habet à Patrono novam vitam, quia di-
 citur novus homo: quod non recipimus in Vasallo, & ita ego tenui
 in meis usibus Feudi. V. Myns. cent. 4. obs. 29. Gail. de Pignorat.
 obs. 15. n. 4. (qui hâc utitur ratione, quia Vasallus non est sub-
 ditus domini) Jul. Clar. §. Feudum qv. 25. n. 1. in fin. Optimum
 vero Consilium est olim Summi Jcti Dn. Heigii ad §. 12. Inst. de
 Act. n. 20. id Vasalli arbitrio esse committendum. §. 17.

Subalter-
 nus Domi-
 nus absq;
 venia im-
 petrata ci-
 tari potest

onis
 llen-
 o in-
 e re-
 ibui-
 cedi-
 9. §.
 i do-
 ioni
 or. de
 de F.
 bin-
 acio
 n ca
 dans
 afal-
 tum
 bi id
 non
 it, ut
 verò
 n da-
 e at-
 ces-
 ctus,
 sub-
 o est
 cui
 a Re-
 g. 72.
 atis,
 F. 3.
 ctus
 eudi

Alter effe-
ctus dictæ
secundæ
classis.

§. 17. Alterum effectum in eo pono quod Subinfeudans retineat sibi Jus seu Dominium aliquod utile: Utut *Illustriss. Schenck. de Feud. 2. F. 31. pr. n. 4, p. 428.* id inficietur, dum inquit, *Vasallus utile dominium, quod habuit, subinfeudando in alium transtulit, sicq; UMBRAM solam dominii retinuit:* ac forte rationem hanc sibi allegare potuisset literatissimus Baro, quod hoc utile dominium non possit esse apud Subinfeudantem & Subinfeudatum uno eodemq; tempore *l. 3. §. ex contrario D. de A. vel A. P.* Sed imperat hîc necessitas, ut termini multiplicentur: proinde lubens cum *Dd. Scholâ* duplex statuo Dominium utile, aliud superius, quod penes subinfeudantem manet, & aliud inferius, quod in Subvasallum transit: *V. Obrecht. de Jure Feud. l. 3. c. 10. p. 324.* quod Superius *CL. Struv. Exerc. F. 12. th. 10.* analogicum directum vocat: Quod verò hoc nec umbra, nec figmentum dominii sit, hoc ratiocinio evincere conabor:

Cui post translatum utile Dominium, debetur Fides & servitium, & ad quem ob culpam admisam aut mortem revertitur Subfeudum, apud eum oportet verum quoddam dominium remansisse.

Sed Subinfeudanti, post translatum in Subvasallum utile dominium, fides & servitia debentur, ac ad eum culpâ amisum aut morte apertum feudum redit. Ergo.

Objectioni
occurritur

Majorem propositionem hanc probat tractatio hæc de Subfeudi effectibus, siquidem hoc reservatum dominium tanquam causa proxima ac immediata, parturit hos effectus: Minoris probatio ex §. 16. desumenda est; Neq; dum duplex utile dominium adserimus, actum erit cum hac regulâ: Unius ejusdemq; rei duo non possunt esse domini *l. 5. §. f. D. commod.* cum singulis dominis in solidum non attribuamus dominium, sed geminum illud subordinemus, ut Inferius utile à superiori dependeat, diversiq; utriusq; sint effectus. Adscribam liceat ex *Doctissimo Molinæo ad Consuet. Parisiens. T. 1. Glos. 6. n. 4. p. 107,* egregia verba, quæ hæc sunt: *Quæ sit, ut ejusdem Feudi sint duo*
vel

vel plures domini directi, unus immediatus, alter & Superiores me-
diati, & pariter duo vel plures domini utiles, scil. Vasallus primus &
omnes Subvasalli: Resp. quod plures possunt esse directi domini vel
utiles; vel unus directus tantum, & utilis tantum simul ejusdem
rei diversis respectibus: Unde primus Autor Feudi dicitur esse do-
minus directus, respectu primi Vasalli immediatè, & respectu Sub-
vasallorum mediatè: Idem dicendum est de primo Vasallo & respe-
ctu secundi Vasalli & Ulteriorum & sic de aliis: Pariter primus aut
alter medius Vasallus dicitur Dominus utilis, respectu domi-
ni Superioris; & dominus directus, respectu Inferioris Vasal-
li; nec est inconueniens propter diversas relationes, quia d. re-
gula ex l. 5. §. f. D. commod. loquitur nedum de dominio ejusdem
speciei sed etiam ejusdem relationis & respectus: & sic reperitur di-
rectum dominium Superioris Domini, & Directum Inferioris: &
utile Dominium superioris Domini & utile Inferioris: Hæc Ille d. l.
ubi & alia huc facientia utilissima persequitur. Ex tractatis
hisce cognata hæc quæstio; Num Superior sui Vasalli vasallum
ad præstationem seruitiorum compellere possit? quæ conflictu
sententiarum Dd. inclaruit, facilè ut reor, decidi potest, nempe
non licet Superiori Domino à Subvasallo seruitia exigere; id
quod textus svadet 2. F. 55. §. illud quodq; ibi, nisi requisitus ab eo & c. Dominus
ubi directus dominus offensus Jus compellendi non habet Sub-
vasallum ad satisfaciendum, sed per requisitionem operâ uten-
dum est immediati Kohl. d. l. cap. 4. n. 38. p. 88. & ad Schrot. D. F. 8
th. 5. Additionator p. 418. Excipiendum tamen est, si medius
Dominus unâ sit territorii Princeps, utpote qui Jura Imperato-
ris in suis ditionibus habeat, exerceatq; cui Vasalli præ domi-
nis suis immediatis, obedientiam & auxilium præstare debent;
aut ordinariam in immediatum Jurisdictionem habeat, cui &
Subfeudum & Subvasallus subesse putatur, donec exemptio
ritè probetur; & si verum dicere velimus in his exceptis casi-
bus non tanquam à Subvasallo sed tanquam ab Incola territorii
exigentur seruitia per cap. cum Episcopus 7. de Offic. Ordinar. in 6.
V. Frantzk. lib. 1. Resol. 18. n. 32. & 33. Kohl. d. l. c. 4. n. 17. p. 77. &
Molin. citat. loco n. 12. pag. 109.

Superior
à Subva-
sallo ser-
uitia exi-
gere ne-
quit
Exceptio-
nes dua

E § 18. Num

lans
 ris.
 vit,
 ran-
 nem
 utile
 feu-
 A. P.
 inde
 liud
 rius,
 c. 10.
 cum
 tum

 Servi-
 Sub-
 man-

 le do-
 mor-

 Sub-
 yam
 noris
 e do-
 ejus-
 mod.
 ium,
 riori
 iceat
 p. 107,
 t duo
 vel

Effectus ter §. 18. Nunc paucis unum atq; alterum effectum ex Sub-
tie clasfis feudo in ipsum Subvasallum redundantes persequar; hi verò
Subvasallo vel circa rem in subfeudum concessam, vel circa Subdomini
& domi- personam se conspiciendos præbent: Ibi Subvasallo possessio-
niū quod- nem & dominium aliquod assigno: Quoad possessionem verò
dam & distingvo, inter civilem & naturalem: civilem hîc voco, dum
possessionē Subvasallus, quasi dominus civiliter id est rem animo domini
habet. subalterni seu analogum directum dominium sibi habendi pos-
Civilis & sidet: Naturalem verò, dum Subvasallus naturaliter, id est rem
naturalis sibi ex Jure concessa habendi, alteri verò superius quoddam Jus
possessionis concedendi possidet: *per l. 12. pr. & l. 49. D. de acq. posses. V.*
describi- *CL. Struv. Exerc. F. 11. th. 1. aut cum eodem CL. Struv. d. l. & Ob-*
tur *recht. d. l. de Jure Feudor. l. 3. c. 10. n. 31. p. 325.* inter rem in sub-
 feudum datam & inter Jus subinfeudanti ratione subfeudi com-
 petens distingvo, ut ibi Subvasallus possideat, vi cujus fructus
 percipit *z. F. 8. § ult.* hic verò Subdominus, quem ille pro domi-
 no agnoscit, & quod dictum paulò antè, propter feudum debi-
 ta servitia tanquam de re infeudantis propria ei præstet. Ubi
 iterum *Molin. d. l. n. 9. p. 108.* verba mea facio: *Ego autem, ait,*
dico, quod primus directus Dominus possidet civiliter, vera & pro-
pria civili possessione: sicut solus proprie sive automaticè est do-
minus directus: ultimus autem dominus, sive sit ultimus Vasallus,
sive sit censuarius, aut Emphyteuta ultimi vasalli, non curo, dummo-
do sit ultimus utilium dominorum habens realem fruitionem, & ve-
rum & naturale commodum rei, possidet naturaliter, verà & propriâ
perfecta naturali possessione, sicut ipse solus propriè & perfectè dicitur
dominus utilis, quem Gallici vulgò proprietarium vocant: Domini
autè intermedii habent sua dominia subordinata & respectiva quæ sunt
directa respectu inferioris, non tamè ita directà sicut primordiale illud
propriissime directum primi domini; respectu autem superioris, sunt u-
tilia, non tamen ita utilia, sicut illud propriissime utile ultimi domini:
Et quemadmodum quælibet proprietas (largè sumpto vocabulo) habet
possessionem vel quasi, sibi correspondentem; ita domini interme-
dii habent possessiones vel quasi, Juribus & dominiis suis correspon-
dentes;

*dentis; quia respectu Inferioris dicuntur possidere vel quasi civili-
 ter, & respectu superioris dicuntur possidere vel quasi naturaliter*
 hæc Molin. Ob hanc, quam Subvasallo asserui, possessionem,
 ipse ab onere satisfactionis immunis erit, pro quo usus sum
 in conflictu rationibus *Berlichii, quibus P. 1. Conclus. 20. à n. 32.*
 pro vasallo in hoc casu utitur. De dominio verò subvasallo
 competenti cœptum est agi præcedenti §. 17. Licet enim hoc vix
 ab usufructu distare videbatur, imo *2. F. 23.* Jus vasalli expresse
 usufructus dicatur, & supra §. 3. in subfeudi definitione, usus-
 fruitioq; attributa sit subvasallo, longè tamen differunt simplex
 usufructus & feudalis, quod vel ex *d. 2. F. 23. in fin. apparet; ubi Dominiū
 hicce usufructus ad heredes in perpetuum pertinet, hinc à CL. subvasalli
 Struv. Exerc. F. 2. th 3. dicitur potentia quædam moralis seu lega- non est
 lis fundata in Vasallo & determinata in rem, cum ille ut servitus simplex u-
 personalis vitâ usufructuarii determinetur §. 3. Inst. de usufr. ac 2. usufructus.
 F. 8. §. rei autem. dicitur, quod non instar nudi usufructuarii sed
 tanquam Dominus Vasallus sibi quasi vindicare queat. Huic
 inferiori utili dominio acceptum referendum est quod subva-
 fallus fructus percipiendi Jus habeat, eidem iterum subinfeudare
 licentia sit *2. F. 10. & 2. F. 34. §. similiter;* nec Jus locandi eidem
 denegarem, cum idem liceat usufructuario §. 1. Inst. de usu &
 habitat, cujus tamen Jus subvasalli jure debilius est: ac præterea
 incrementa omnia obvenientia, si investituram Subfeudi cum
 omni incremento consecutus sit Subfidelis à domino suo, qui id
 cum Jure incrementorum obtinebat, acquireret itidem sibi sed
 tamdiu, quamdiu illius subinfeudantis Jus duraverit *1. F. 4. §. f.
 ibi, vivente eo, à quo acceperit, ipsius erit, ibiq; Illustrisf. Schenck. n. 1.
 pag. 51.* licet enim ex re ipsâ incrementa veniant, & sic effectus
 domini Subvasalli esse non videantur, non obscurè tamen ex
*d. 1. F. 4 §. f. elicitor, incrementa ad eum, qui quoquo Jure domi-
 nii fundum feudalem habet, spectare: & cum incrementum
 alluvionis ad usufructuarium Jure usufructus l. 9. §. 4. D. de
 usufr. & eadem alluvio ad pign9 habentem jure pignoris l. 18. §. 1.
 D. de pignor. act. l. 16. pr. D. de pign. spectent, quidni & nostra*
 hæc*

hæc incrementa ad Subvasallum jure domini inferioris pertinerent, cujus Jus illis ususfructus & pignoris Juribus longè excellentiùs est? quo refero autoritatem CL. Struve Exerc. F. XII. th. 6. qui incrementa rei Feudalis utili Dominio Vasalli subjicit; quæ ipsa augmenta utili Subvasalli dominio subalterno non licebit abjudicare.

Alius Effectus tertie classis

Definitio Evictionis Wesenb. contra Bach. defenditur.

§. 19. A Domino Subvasallus in Judicio defendendus est, hinc non inelegans quæstio agitur. Num Subvasallus de evictione agere possit? Rectè *Wesenb. Præceptor Germaniæ* *de Evict. n. 1. & Treutl. Vol. 2. D. 2. th. 5.* evictionem definiunt, quod sit rei nostræ, quam adversarius legitimo titulo adquisierat, per judicem facta recuperatio *perl. 24. D. de Evict.* In qua definitione Bachovius, homo, qui in exponendo Jure Romano nec superiorem nec parem ferre potuit, ad *Tr. p. 38.* singula ferè verba carpit, nec tamen innovator ille ullam meliorem attulit: In notis verò ad *Wes. n. 1. sui ad Treutl. turpiter* oblitus, in hæc definitione nihil desiderat, quàm quod verba hæc *legitimo titulo*, ut absent, optet: Ecce inconstantiam hominis, qui, dum bonos Juris Interpretes ludificatur, omnibus bonis ludibrium debet. Sed benè habent verba, legitimo titulo, quamvis enim & à possessore nullum habente titulum *per l. 34. §. fin. D. de Evict.* evincere liceat, ut plurimum tamen evictionis præstatio in legitimis titulis obtinet locum, ut emptionis *l. 1. D. d. t. l. 11. §. 2. D. de Act. emti.* permutationis, & aliorum innominatorum, quibus res in alium transfertur *l. 1. C. d. rer. permut. l. 29. C. de Evict.* dationis in solutum *l. 4. c. eod.* divisionis rerum communium vel hereditatis *l. 66. §. ult. D. eod.* Transactionis ratione rei, in compensationem ejus, quam retinemus, datæ *l. 33. C. de Transact. V. Frantzk. ad tit. de Evict. n. 412, & Petrus Ostermannus in Collegio Juridico Coloniensi Vol. 2. Disp. 2. th. 42. p. 54.* Sed ad quæstionem: quæ frustra non adfertur, licet enim §. 15. dictum sit, quod cum vitâ subinfeudantis exspiret subfeudum, id tamen verum est, si Subvasallus sciverit, dantem alterius esse Vasallum, quem clam non fuit, resolutum iri Jus suum ex Feudi natura per mortem conce-

conce-

concedentis *d. 1. F. 4. §. f. & 2. F. 8. pr.* Quid enim si sciens Subva-
 fallus expressâ stipulatione sibi providit, ut *semper* Subinfeuda-
 tor ejusq; heredes de evictione tenerentur *arg. l. 27. C. de Eviçt.*
 & per bonum textum *d. 2. F. 8. pr.* ibi, *nisi pacto speciali sibi prospere-*
xerit: itemq; si ignorasset primum Vasallum rei fuisse verum
 dominum & non vasallum, cui ita decepto contra defuncti he-
 redes evictionis nomine agere licebit, ut aliud Subfeudum ejus-
 dem bonitatis seu quantitatis ei præstetur *d. 2. F. 8.* seu juxta *2. F. 25*
 ut Subvasallus feudum paris æstimationis aut pecuniam com-
 parando Feudo sufficientem consequatur: modo Sub-domino
 litem sibi motam esse tempestivè denunciât *d. 2. F. 25. in. pr.* Con-
 sulatur *Sonsbec. de Feud. part. 12. n. 130. p. 255.* Nec refragatur,
 quod Feudum sit beneficium *2. F. 23.* Benefactor verò seu dona-
 tor de Evictione non teneatur per *l. 62. D. de edil. Edict. & arg. l. 2. C.*
de Eviçt. siquidem ex *2. F. 23. in fin.* patet, quod intuitu fidei & ser-
 vitiorum Feudum detur *V. Frider. Schenck. de Feud. l. 2. T. 8. n. 4.*
p. 206. Cum exacta sit in definitione subfeudi supra §. 3. mutua
 fides à subinfeudante & subvasallo, utut hic illi cum quadam
 veneratione & obsequio obligetur; & ille tantum implicitè &
 per quandam consequentiam *2. F. 6. in fin. & 2. F. 26. §. antepenult.*
2. F. 33. §. 1. fidem debeat vicissitudinariam, elicimus inde hunc
 effectum, quod Subdominus in Justo bello adjuvare teneatur
 suum vasallum *d. 2. F. 6.* quam opem si denegaverit, cadet Feudi
 proprietate, & hæc cum Jure subvasalli consolidabitur *d. 2. F. 26. §.*
domino committente

Objecti-
 unculare-
 fellitur.

alius Sub-
 vasallo
 conducens
 effectus

§. 20. Cum post finem, Subjectum & Principia Juris-
 Prudentiæ, quæ habitus Practicus est aliis habitibus practicis
 contradistinctus, explicentur media, per quæ finis obtineri & in
 subjectum introduci debet: horum autem mediolorum geminum
 sit: scil. cognitio ejus, quod cujusq; est, & deinde ejusdem le-
 gitimè obtinendi ratio *Sutholt. Disf. ad Inst. 1. th. 95 & 96.* & ha-
 tenus de causis subfeudi Internis & Externis dictum fuerit, re-
 liquum in parte Consentaneorum esse videbatur, ut de medio
 (id est de Actionibus) quo dominus mediatu & immediatus,

Actiones
 circa sub-
 feudum
 competen-
 tes, &
 ex eo pro-
 venientes,

E 3

perti-
 gè ex-
 F. XII.
 abjicit;
 non li-
 enden-
 vafal-
 rmanie
 iniunt,
 quifit-
 qua de-
 no nec
 re ver-
 lit: In
 in hac
 o titulo,
 um bo-
 um de-
 s enim
 D. de E-
 ratio in
 §. 2. D.
 quibus
 datio-
 vel he-
 n com-
 saç. V.
 Collegio
 ionem:
 od cum
 m est, si
 m clam
 mortem
 conce-

Definitio
Judicii
possessorii
& petitorii

Judicium
Feudale.

Subvasallo
Jurisdi-
ctionem

& ipse etiam Subvasallus suum obtinere possunt, ageretur: Verum enim cum hinc eadem ferè actiones, quæ ob feudum dantur, competant, ad eos Dd. qui de iisdem tractant, uti *Schnobel Diss. Feud. ult. Obrecht de Jure Feud. l. 4. c. ult. Lindemann. Exerc. F. 3. c. 12. p. 103. Schroter. D. Feud. 9. th. 21. Gudelin. de Jure Feudor. Part. VI. à cap. 1. remitto & inde hoc prælibo: Quod actiones ob subfeudum competentes, id vel promissum saltem & acquirendum, vel jam acquisitum concernant. Circa acquisitum experiri licebit judicio vel possessorio vel petitorio: Illud est, ubi de merâ possessione adipiscendâ vel retinendâ vel recuperandâ vel etiam quasi possessione l. 24. D. de R. V. & l. 36. D. eod. cap. Pastoralis 5. & tot. t. X. de caus. possesf. & propriet. Hoc verò est, ubi de dominio vel quasi, vel alio Jure in re controvertitur d. l. 24. & l. 36. V. Maranta in specul. Aureo P. 4. distinct. 97. Schneidw. adpr. Inst. de Interd. à. n. 3. Frider. Hiltrop. in Procesf. P. 1. T. 4. à n. 74. Fiebig in Procesf. memb. 2. sect. 3. p. 105. Dum securus quis est, quæ actione citra periculum experiri possit, Judicium Feudale aditur, in quo potissimè fori Competentia consideranda est, quam & ex personis litigaturis, & ex causis in Judicium deducendis dijudicare poterimus. si inter Consubvasallos vel de toto, vel parte, vel de finibus Subfeudi controversia moveatur, Judex competens erit SUB-DOMINUS, arg. 2. F. 55. §. f. vers. præterea si inter duos. Si autem inter subinfeudantem & subvasallum lis accidat, de Subfeudi e. g. Investiturâ, Pares Curia id est consubvasallos Judices constituo 2. F. 16. 2. F. 39. §. si inter 2. F. 55. §. fin. in fin. Si nulli consubvasalli fuerint, tunc Superior dominus Judicandi provinciâ defungatur, modò Subvasallus se talem esse fateatur, id enim si negaret, ad ordinarium loci magistratum devolvenda esset causa: argumento eorum, quæ de Feudi controversiis Dd. tradunt, ut *Hartm. Hartm. Practi. Observat. Tit. 54. Obs. 21. Schnob. D. F. ult. th. 24.* Quæstionis elegantis erit: Num Subvasallus Jurisdictionem domini sui prorogare seu in alium Judicem consentire (hoc enim est prorogare l. 1. & 2. D. de Judic. & l. 15. D. de Jurisdic.) possit? id quod negatur, si-
quidem*

quidem Subdomino proprio suo Jure competit Jurisdictione, cum permissione Juris Feudalis ipsi data sit, *arg. l. 6. D. d. Jurisdictione.* & ita quasi patrimonialis est effecta, talis verò juxta concordem Dd. Traditionem, prorogationis nescia est, in tantum, ut in præjudicium Subdomini ne quidem alterius domini similem Jurisdictionem in alia causa Feudali habentis prorogari queat. *V. Berlich. P. 1. Conclus. 5. n. 9. & 32. Schnob. D. F. ult. th. 32.* Disceptatur quoque graviter: si causa possessionis inter Consubvasallos vertatur, num Subdominus, numve ordinarius loci magistratus erit Judex? ego eorum castra sequar, qui Subdomino Judicandi spartam deferunt, & quidem munitus autoritate textus *2. F. 22. §. si verò Vasallus,* ubi (Subvasallus) iniquè spoliatus agens restituendus est: quæ vel actio vel interdictum de Spolio ad possessorium pertinet *V. Schenck. Baro. ad T. 2. F. 22. p. 298.* Facit huc ex *cap. 1. X. de caus. poss. & propriet.* quod tam momenti id est possessionis quam proprietatis causa sub uno eodemque; Judice debeat cognosci, imò ei qui has causas, tanquam continentes dividere & apud diversos Judices ventilare præsumit, pæna ex officio Judicis imminet per *l. 10. C. de Judiciis V. CL. Struv. Exerc. Feud. ult. th. 4. Schnob. D. F. Ult. th. 26. Schultz. in Synops. Juris Feudalis c. ult. n. 26. p. 1262.*

domini sui prorogare nequit.

Non ordinarij Magistrat9 in causa feudali possessoria judicare potest.

§. 21. Dum apta coram competenti Judice in causa feudali instituta est actio, circa hanc idem procedendi Ordo, qui Jure communi præscriptus est, ferè observatur, nisi quod, præsertim circa Probationis punctum, singularia quædam occurrant *V. Schnobel. d. l. th. 29.* Modum verò ostendendi innocentiam per ferrum candens & alios hujus farinae abominamur & rectè rejecere tribunalia *vid. c. ult. X. de purg. vulg. & c. 20. c. 2. qv. 4. V. Besold. in Oper. suis Polit. Disertat. de pænis c. 5. p. 110. & Hottom. Disp. de Feud. c. 44. p. 117.* Cui & probationem per Monomachiam as sociamus. Hæc ad instar ostensionis innocentiae per humanum Judicium, magni à Langobardis & aliis Germaniæ aliarumque Gentium populis, Jure Feudali usis, æstimata fuit, uti id ex Historiis *Hottom. Disput. de Feud. cap. f.* pluribus

Processus Feudalis.

Damnabiles probationis modi sunt ferrum candens & Monomachia

mon-

Ve-
ntur,
Disp.
F. 3.
dor.
ones
qvi-
n ex-
ubi
andâ
cap.
est,
r d. l.
idw.
4. à
quis
Feu-
nda
nde-
el de
atur,
vers.
bva-
æ id
nter
rior
us se
ma-
æ de
bfer-
ntis
gare
& 2
r, si-
dem

Leges Duellorum in usibus Feudi quasi permissorum

Duella omni Jure sunt illicita.

Et ipsis Turcis invisa

monstrat; & ejus rei aperta vestigia in Placitis Feudorum occurrunt, ut 2. F. 27. §. si quis hominem & 2. F. 39. §. Non est consuetudo. Horum Duellorum committendorum Leges & quasi Jura quædam Hottom. d. l. ad Personas, Res, Formam & Jus redigit: scil. primum oportebat hos singulares concertatores pares dignitate & conditione esse, deinde de omnibus causis, sive publicis, sive privatis, sive capitalibus sive pecuniariis dimicare licebat; Tertio, petebatur potestas Duelli inferendi à summo Magistratu, juramentum calumniæ præstabatur, Vir primariæ dignitatis cum aliquot Assessoribus certamini præerat, pignus ab utraque parte offerebatur, de armis & telis, quibus pugnandum, conveniebatur, (Moribus namq; Gallorum, non Jure Longabardico certum genus armorum præscriptum erat) & quarto demum, qui duellum aut detrectasset, aut stato die non adfuisset, pro confesso, & convicto damnabatur, si Regi satisfactum videretur, is pugnae per præconem finem imponebat, qui duello superatus esset, eo supplicii genere afficiebatur, quo si Judicum sententia damnatus fuisset, legibus mulctandus erat, & ut provocator qui vincere non potuerit, pænæ per Leges calumniatoribus impositæ subjugabatur. Rectè autem Jurebus Divino, Naturali, Canonico, Romano, Consuetudinario & morum Duella improbantur V. Exod. 20. Deuteron. 6. Matth. 4 c. Monomachiam 22. c. Mennam. 7. c. Consulisti 20. c. 2. qv. 5. & tot. t. X. de purgat. vulg. c. 1. & 2. X. de Torneament. ac æqvissimum est Jus Romanum, ubi adversarius legitimis modis convincendus, non vero vi armatâ ad confessionem terrendus per l. negantes 9. C. de O. & Act. l. ult. C. de probat. Const. Elect. 9, p. 4. Vide notabilia Edicta prohibitoria contra Duella Imperatoris Mathiæ & Regis Galliæ Heinrichi IV. in Hn. Theodori Reinkings Bibliothischer Politcei. lib. 2, Axiom, 199, p. 665. in quo utiq; & præcedenti 198. axiomat. in eo totus est, ut improbet Duella, quæ & ipsis Turcis invisa sunt, citante eodem Reink. ex Epist. 3, Augeri Busbeqvii hæc Basæ alicujus verba: Tune Commilitioni tuo singulare certamen denunciare ausus es;

es? deerant quippe Christiani, in quos pugnares: vivit uterq; vestrum pane nostri Imperatoris, nihilominus inter vos de vita decernere parabitur. Quo Jure, quoniam exemplo: an ignorabitur, uterq; vestrum cecidisset, Imperatoris damno casurum: Quo dicto duci eum in carcerem jusserunt, in quo multis mensibus maceratus, vix tandem liberatus est, existimatione valde imminuta.

Adeantur Illustrisf. Liber Baro à Tautenberg, de Feud. l. 3. T. 17. pag. 477. Sonsbec. de Feud. P. 15. à. n. 85. p. 435. & Frantzck. Exerc. 12 ad Inst. in Additionib. ad Qv. 6.

§. 22. Et tandem viso laboris portu, de Subfeudi Disfentaneis seu Contrariis quam paucis tractandum est: Huc verò ante omnia ex §. 8. repetitum volo, quod Decimæ subinfeudationi non subjaceant: & ex §. 11. & 12. quod ex postfacto alia Legge, quàm quæ Vasallo data fuit, subfeudum iniri nequeat, & ex eodem §. 11. in fin. quidam probare volunt (de quo verò quid judicandum vid. §. 11. in fin.) quod Ecclesiæ ac Universitatibus non rectè subfeudum concedatur; itemq; ex §. 15, quod idem feudum morte Vasalli subinfeudantis finiatur. Controversa lis est, num per pactum de non alienando literis Investiturilibus appositum, subfeudandi absq; consensu domini censeatur potestas adempta? id quod affirmo cum Kobl. d. Tract. de Subf. cap. 3. à p. 54. Jerem. Reusn. Diss. F. 8. th. 41. p. 28. Rosenth. de Feud. cap. 9. Conclus. 46. à n. 8. Wesf. Part. ult. Consil. 324. n. 17. Bartholom. Camerar. ad 2. F. 55. p. 223. in fin. Jacobin. de S. Georg. Tract. de Feudis Versf. & cum pacto de non alienando n. 2 p. 135. & Zas. de Feud. P. 9. n. 17. p. 117. Hujus verò sententiæ hæ sunt rationes. (1. Quod in casu proposito duplex occurrat prohibitio, una Legis, de qua supra §. 1. est actum, altera verò hominis pacifcentis, quæ geminata in casibus aliàs permisis utiq; operari debet: neq; 2. supra suo loco inficiatus sum, alienationis speciem quandam esse subfeudationem, ex §. 18. enim liquet, transferri in subvasallum & possessionem & utile dominium, quæ alienationis characteres esse nemo dubitat. Id vero egregiè torquere potest, quod supra dixerim, Constitutiones Di-

Disfentanea sive contraria subfeudi

Pactum de non alienando obstat Subfeudationi

Rationes

Objectioni

F vales

oc-
con-
vasi
s re-
pa-
five
care
mo
aria
gnus
pu-
non
erat)
die
gi fa-
bat,
quo
erat,
s ca-
uri-
rio
th. 4
ot. t.
n est
dus,
es 9.
de
Mat-
Si-
ee-
æ &
Au-
us
es;

*Responde-
tur.*

vales Lotharii & Friderici minimè comprehendere subinfeuda-
tionem, hîc verò contrarium sentire videar: Sed responderi
potest, Lotharii Legem 2. F. 52. ad solam illam alienationem,
quæ absq; permisu Domini sit, restrictam esse: aut eandem cum
Sanctione Fridericiana 2. F. 55. infucatam subinfeudationem
admittere; & esse textus, ubi à prohibitivis his duabus Legi-
bus excepta est subinvestitio, ut 2. F. 9. pr. & 2. F. 26. §. *benefici-
um*: Jam verò nullus textus Feudalis apparet, qui à pacto de
non alienando subinfeudationem eximat: Huc facere potest
quod in *l. fin. C. de Rebus alien. non alien.* pactum de non alienan-
do complectatur quoq; oppignorationem, atq; concessionem
Emphyteuseos & ususfructus; sub quibus & Subinfeudatio
comprehendi potest, utpote quæ dominium non minus reservat
concedenti: consule §. 17, ac Emphyteusis & ususfructus. Claudat
tandem hoc contraria, quod res, cujus commercium Subvasallo
non est, subfeudari nequeat; siquidem non minus ad subinfeu-
dationem quàm ad primam Investituram requiritur, ut res com-
mercio humano non sit exempta per 2. F. 3. in pr. *ibi, suorum bo-
norum & c.* & si aliter esset, Subfeudi sine, qui est ut re utamur
fruamur V. §. 13. destitueretur Subvasallus. Et hæc sunt, quæ
de hâc materia consignare volui: Tuum erit, Benevole Lector,
ea æqui boniq; consulere, nec dente Theonino rodere: Id enim
ne tuis scriptis accidat, optas animo; Jam naturæ & ve-
rum verbum est: *Quod tibi non vis fieri, alteri
ne feceris.* Sit verò

JESU MEO IMMORTALIS GLORIA,

PRO-

PRO
CLARISSIMO VIRO,
ERNESTO GVILIELMO VOGELIO,
MISNENSI,

Cum solenni Disputatione summos in utroq;
Jure honores peteret,
AD ASTRÆAM

INTERCESSIO

OTHONIS PRÆTORII, Poët. PROF. PUBL.

ASTRÆA, seu quodcumq; sacrum Legibus
Præesse Numen crederis; vel Jurium
Responsa das, vel Ense, quem dextrâ geris,
Feros coërces, vel retribuis præmium
Bonis, & æquum lance certâ pensitas:
Relinqve, DIVA, quod premere sidus soles,
Mortaliumq; rursus auras imbibe.
Nunc purpurâ, nunc veste comta cæsâ,
Nunc expolita molliter flavam comam,
Evinctâ nunc suras cothurno Punico,
Colloq; brachiisq; marmor indue,
Et finge formam corpori pulcherrimam.
Compone vultus splendidissimum jubar,
Severitati ut mista sit clementia:
Velamen oculis summovendum flammeis;
Non atra nox, non tetra caligo juvat,
Admisus altâ luce Titan expedit.
Sunt obtegenda judicanti lumina,
Nunc aliud incumbit Tibi negotium.
Quem cernis in complexibus Virum tuis,
VOGELIUM, nostri Lycei nobile
Clarumq; pignus est ab annis plurimis,
Tibiq; cultor deditus semper fuit.

F 2

Hume

94
TH
2978

Hunc tradidit primùm Minerva puberem,
Sed eruditum rebus omnibus prius,
Quascunq̄, lato Phœbus amplexu tenet,
Et aut Platoni credidit, Sophum Deo,
Stagiritamve docuit olim principem :
Quascunq̄, Svada, conditisq̄, maximi
Annalibus, Musq̄, Gratiq̄, habent.
His artibus præstante nil ornatius
Hoc homine, nil videtur elegantius
Disertiusq̄: sive Romano placet,
Facundus ore, seu Pelasgo, sistitur.
Sed quæ tuis de fontibus mysteria
Tunc hauserit, cum, DIVA, cultui tuo
Frequens adesset, Vatibus constat sacris
Amplissimisq̄, Patribus, qui nunc Tibi
Sistunt VOGELIUM, petentem Lauream,
Quam, teste Te, tot arduis laboribus
Indesinentibusq̄, meruit hæctenus.
THEMISTA, pulchris his fave conatibus.
Non vanus, illum mentis ambitus tenet,
Non propria quæsit a laus industria:
Sublimiori spernit has ineptias
Virtute, qui, quodcunq̄, poscit, non sibi,
Sed unicè Tibi tuisq̄, Legibus,
Procatur hodiè nominis novum decus.
Sat habet Sacerdos esse si tuus potest,
Oraculaq̄, Te dictitante, reddere.
Hoc optat, hoc sibi expetit, de cæteris
Securus, & fama fugax & gloria.
Quam, DIVA, si concesseris Licentiam,
Succedet auspiciatior VOGELIO
Ætas, & alis scandet illis æthera.
Decorata Virtus surgit, ac nescit premi.

1017
MC.

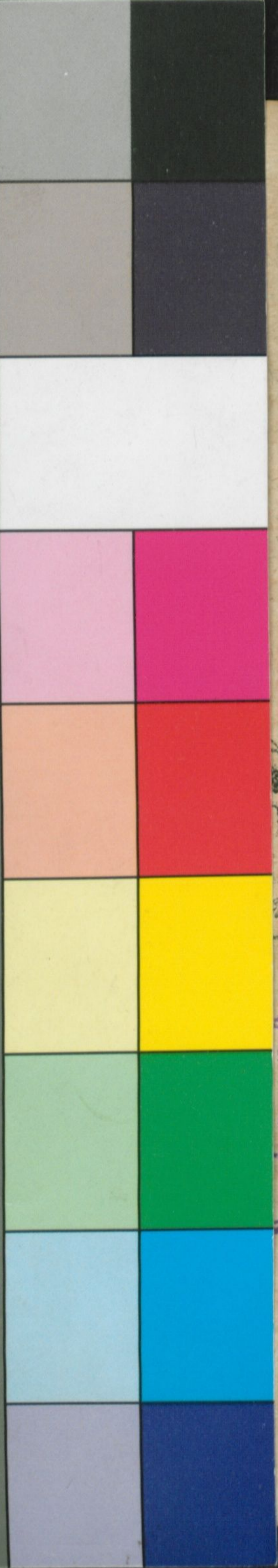
Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20

Kodak
LICENSED PRODUCT

© The Tiffen Company, 2000

KODAK Color Control Patches

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

THECA
AVIANA

BIBLIOTHEK
LE
G

C
D

fen
ho
ris
de
ru
au
di
ce
D
ft
te
2.
D
ft
C
ab
gi
tr
2.

